

Salezijanski vestnik

**OTROCI
PRIHODNOSTI**

**DON BOSKOV
TURNIR**

Ob 100-letnici Luka Jerana

**SALEZIJANSKI
MLADINSKI CENTER
V CERKNICI**

Urednik vam

Kako prijetno je bilo srečanje ob don Boskovem praznovanju! Zlasti mladi so nas navdušili; ti vedno znova v don Bosku odkrivajo zaželenega sopotnika v življenju. Naj svetnik mladih vse mlade varno vodi po poti vesele in srečne mladosti.

Vsa salezijanska družina se s hvaležnostjo spominja 100-letnice smrti kanonika Luka Jerana, prvega salezijanskega sotrudnika na Slovenskem, velikega don Boskovega sodelavca, ki je organiziral tudi druge; ti so potem pripravili prihod prvih salezijancev na Slovensko leta 1901.

V Vestniku boste našli tudi poročilo o salezijanskem delu v Albaniji in o vabilu, kako podpreti ta prizadevanja. Potrebe v Albaniji, najrevnejši deželi Evrope, so velike, zahodni svet pa tega v svojem preobilju ne razume. Kot bogatin se razkošno gosti, ubogim pusti le drobtinice, ki padajo od njegovega preobilja. Preseneča nas, da muslimani vedo za solidarnost, kristjani pa capljamo daleč za njimi, čeprav prisegamo na ljubezen.

Postni čas bo še posebej pripraven za molitev, ki jo bomo podprli s postom in dobrimi deli. Naša pozornost velja predvsem pripravi na papežev obisk. Kristjani, pokažimo svojo ljubezen in ne dajmo, da bi nas kdo speljal ali odvrnil od glavnega namena - da nas potrdi v veri. V Rimu poteka 24. vrhovni zbor salezijanske družbe. Med drugim voli tudi osmega don Boskovega naslednika po smrti g. Egidija Viganaja. Bog nam daj predstojnika z don Boskovim srcem.

S 1. marcem so zamenjane poštno številke in poštni predali. Ponovno vas vse lepo prosim, da nam sporočite, če ste spremenili naslov: priimek, ulico, poštno številko. Posebej od tam, kjer so na vaseh vpeljali ulice, dobivamo nazaj izvode Vestnika, ker nam niste sporočili spremembe.

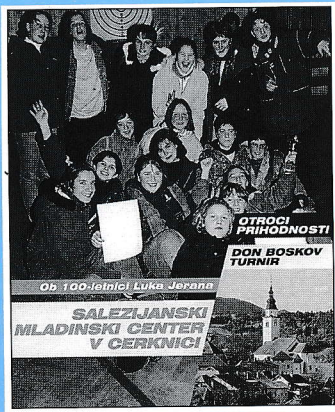
Veliko zanimivega boste našli tudi še v drugih prispevkih: spodbude za molitev za duhovne poklice, o dogajanju v misijonih, pa mladinske strani, pogovor z bralci; tudi sporeti vas nagovarjajo, saj vas seznanjajo z dogajanjem in vas vabijo k udeležbi.

Naj velja iskrena zahvala vsem poverjenikom, sodelavcem, darovalcem in pomočnikom, ki ste vključeni v poslanstvo Vestnika. Brez vaše pomoči bi bili nemočni in skoraj obsojeni na neuspeh. Vaše sodelovanje nam je zagotovilo, da lahko gremo naprej. Vsem naj dobri Bog obilno povrne s svojim blagoslovom po priprošnji Marije Pomočnice!

Veseli bomo vašega sporočila, pa naj bodo to pripombe glede našega dela ali pa tudi predlogi za izboljšavo; pa tudi spodbudnih besed smo veseli. Podpirajmo drug drugega v dobrem in ostanimo povezani v don Boskovem duhu!

Lepo pozdravljeni.

Tone Ciglar

Mladi SMC Cerknica

SALEZIJANSKI VESTNIK 2/96
Glasilo za salezijansko družino
Izdaja Salezijanski inšpektorat
v Ljubljani

ISSN 0353-0477

Uprava: SALEZIJANCI
Ljubljana - Rakovnik

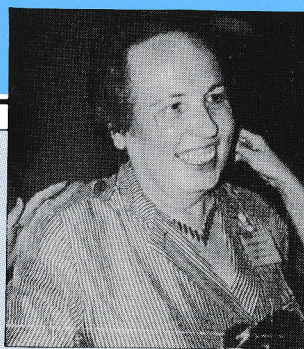
Ureja uredniški odbor
Glavni urednik: Tone Ciglar
Odgovarja: dr. Alojzij S. Snoj
Lektorira: Stanislav Duh, prof.
Opremil: Bojan Klančar
Tisk: Tiskarna Ljubljana

Naslov: Salezijanski vestnik
p.p. 2404
1001 Ljubljana

Na podlagi mnenja Ministrstva za kulturo Salezijanski vestnik šteje med publikacije, za katere se plačuje 5% davek od prometa proizvodov. Št.: 415-107/92 mb z dne 12.5.1992.

Salezijanski vestnik je ustanovil sv. Janez Bosko leta 1877. V slovenskem jeziku izhaja od leta 1904. Po svetu izhaja v 40 izdajah in v 19 jezikih (letna naklada je preko 10 milijonov izvodov).

Po zamisli ustanovitelja je Vestnik vez med člani salezijanske družine. Izhaja šestkrat letno. Obvešča o življenju salezijanske družine doma in po svetu ter posreduje don Boskovo vzgojno izkušnjo. Vestnik je don Boskov dar vsakomur, ki ga želi, torej zastonj. Hvaležni pa smo za vsak dar, ki nam pomaga pri kritju stroškov tiskanja.

ŽIVETI V VERI

Komaj smo se zavedeli presenetljivosti Božjega daru, ki smo ga doživljali ob rojstvu Božjega Sina v božični skrivnosti, že nas prevzema Jezusova pot proti križu. Prej ubog, majhen, nebogljjen, sedaj željan, da bi ostal za vedno z nami. Da bi se postavil na našo stran, sprejema trpljenje, nerazumevanje, ne da bi zahteval pravice... vse do žrtvovanja lastnega življenja.

Posledica učlovečenja je, da nam je prečudovita ljubezen tako malokrat razumljiva; tako kot se apostoli oklepajo neke gotovosti, tudi nam ne ugaja, da bi izgubili svoje življenje: vedno težimo za tem, da bi ga rešili!

V tem postnem času srečujemo Besedo, ki preiskuje od znotraj naše srce in nam govori: "Zbudi se!" Sedaj je najprimernejši čas, to je trenutek prenove, pridobivanja novih moči, rasti...

Pred nekaj dnevi sem srečala dekle, ki se je pripravljala, da vstopi v red s strogo klavzuro. Rekla mi je: "Čutim potrebo, da se zazrem v Božjo ljubezen in se umaknem hrupu sveta; samo ta ločitev bo uspela združevati življenje in kontemplacijo."

Ali se vam ne zdi, da je to tudi naša pot. Ne bomo sicer stopili v red s strogo klavzuro, bomo pa skušali bolj zavzeto združevati molitev in delo, zmernost in odpoved, vsakdanjost in večnost. Zavedati se moramo, da je Bog svojo ljubezen razlil na vsakega človeka, torej na vsakega od nas.

Morda bomo morali paziti samo na eno stvar, na vero, da bomo postali svobodne osebe, ki znajo izbirati in se odločati v svojem življenju po Božjem mišljenju.

Ponižno bom skušala povedati tisto, kar se mi zdi, da bi morali poglobiti in živeti. Ugajalo bi mi, da bi to živela z vami, čeprav je zelo težko, z vami vsemi, ki berete Salezijanski vestnik.

Prepričana sem, da bo za večino ljudi ta pot k "svobodi" po Božji volji pridobljen dar. Za koga, ki je kakor jaz, ki išče, da bi razumel in hotel razumeti kaj več, bom dodala naslednje misli: Vera se izprosi, se prejme, se živi po svobodnih dejanjih; dana nam je bila, da bi si pridobili večno življenje, vendar da bi si ga pridobili že v tem življenju; da bomo lahko živeli Božje življenje, ga moramo živeti v tem našem človeškem življenju. Odrešenje Jezusa Kristusa moramo uresničevati v tem svetu in v tem času.

Neki pisatelj, ki govori o don Bosku in o tem, da je bil trden in konkreten človek s posebnimi sposobnostmi in darovi, je rekel: Prav zaradi tega čudovitega uspeha njegovega življenja tudi tisti človeški uspeh, ki ga je spremljal v njegovih zemeljskih letih in ga naredil za najbolj uglednega in čaščenega med ljudmi Evrope, je konkretna izkušnja, da vera ne ovira naravnih sposobnosti, temveč jih povzdigne.

Da evangelij ni "tolažba za nesposobne", je don Bosko dokazal v konkretnosti, v vsakdanjem življenju, in da ni izbire, ali vera ali življenje, ampak je vera postala mogočna pomnoževalka življenja: za nas same in za druge neštevilne množice (prim. Messori).

Velika noč 1996 in tudi obisk svetega očeta Janeza Pavla II. v naši domovini sta resnično trenutka, ki nam lahko pomagata rasti in poživiti našo vero.

DBP

ALBANIJA

MISIJSKI SKLAD: RUDI BORŠNIK

Mnogi občudujejo pogum našega sobrata, nekdanjega inšpektorja g. Rudija Boršnika, da se je dal na voljo za delo v Albaniji. Tako se je gospa Tatjana odločila odpovedati raznim udobnostim, da bi podprla albansko mladino, ki mora živeti grozovite posledice večdesetletnega totalitarizma. S svojim prispevkom želi ustanoviti fond za pomoč pri vzgoji mladih v Albaniji, da bi se odpri Jezusu Kristusu, spoznali v Mariji svojo resnično mater in mogli okušati dobrohotnost vzgoje sv. Janeza Boska. Omenjena gospa vabi predvsem vse tiste v Sloveniji, ki bi se lahko s kako odpovedjo nepotrebnim prijetnostim uvrstili med podpornike pospeševanja človeških in krščanskih vrednot mladih v Albaniji.

V imenu g. Boršnika, v imenu naših sobratov v Albaniji in vseh mladih, ki bodo deležni Vaše solidarnosti, se Vam iskreno zahvaljujem in pozdravljam.

Svoje prispevke za Albanijo lahko nakazete na hranilno knjižico pri Krekovi banki d.d., PE Ljubljana, na ime Rudi Boršnik, s številko 51800 - 620 - 336 sklic na št.: 200 - 13 - 0002473/59

Stanislav Hočevar
inšpektor

Lep pozdrav iz Albanije.

Salezijanci smo navzoči v Tirani in v Skadru. V Skadru imamo letos 17 kandidatov. Bilo bi jih še več, pa nimamo prostora. Katehetski inštitut, ki ga vodimo, se je zato moral preseliti v prostore oratorija. Oratorij vsak dan obišče okrog 200 otrok. V katehetski inštitut pa je vpisanih nekaj nad 90 fantov in deklet, pripravnikov za katehiste.

Trije kandidati so že v 1. letniku bogoslovja. Vseh malih semeniščnikov, škofijskih in redovnih, je v Albaniji 140, bogoslovcev v 1. in 2. letniku pa 25. Bogu moramo biti hvaležni za vse te poklice, ki so upanje Cerkve v Albaniji, saj semenišče obstaja šele četrto leto, bogoslovje pa drugo.

Od 3.400.000 prebivalcev Albanije je katoličanov okrog 10 %, pravoslavni okrog 20 %, drugi so v glavnem muslimani. Pred 500 leti je bila Albanija popolnoma krščanska.

Muslimani zelo hitro in v velikem številu gradijo mošeje s pomočjo arabskih dežel; leta 1995 so v Skadru zgradili največjo in najlepšo na Balkanu. Katoličani pa z veliko težavo in izredno počasi obnavljamo stare cerkvene stavbe. Salezijanci imamo sedaj le dvorano, ki služi za predavalnico katehetskemu inštitutu in za kapelo. Načrte imamo, tudi dobro voljo. Na srečo imamo 3 ha zemlje, kjer upamo, da bomo zgradili novo ustanovo.

Za vzdrževanje aspirantov in stavb iščemo pomoči, ki pa jo je zelo težko najti, saj je doma ni, kajti Albanija je najrejmehjša dežela v Evropi, zunaj pa...

Vsem se iskreno priporočam v molitev in se tudi zanjo priskrbeno zahvaljujem. Če pa kdo more gmotno priskočiti na pomoč naši ustanovi v Skadru, ga

bo Marija zagotovo blagoslavljala, kot nam zagotavlja sv. Janez Bosko: "Tiste, ki nam bodo duhovno in gmotno pomagali, bo Devica Marija občutno varovala in ne bo mogla drugače, kot da bo uslišala njihove prošnje." Vsem vam zagotavljam molitveni spomin salezijanske skupnosti v Skadru skupaj z aspiranti.

Rudi Boršnik
Qendra Don Bosco
Rr. Migjeni 13
SHKODER - Albanija

ŠENTRUPERT

TRIKRALJEVSKA TOMBOLA

Kar udomačilo se je v naši župniji, da imamo misijonsko tombolo ob prazniku sv. Treh kraljev, ki je dejansko misijonski praznik. Letos je bila akcija uspešna. Ministranti so prodali okrog 800 srečk, župljani pa so zbrali nad 200 dobitkov. Izkupiček je bil namenjen rojakinji s. Zvonki Mikec v Angolo in g. Jožku Kramarju na Papuo Novo Gvinejo.

Tombola je trajala skoraj tri ure. Vse skupaj sta s prijetnimi vložki popestrila bogoslovca, ki sta pri nas na pastoralni praksi - Peter Pučnik in Drago Senčur. Vsi so čakali na glavni dobiček, gorsko kolo, ki ga je dobila Maja iz drugega razreda veroučne šole.

Sto prireditelji in z obiski misijonarjev, ki so na oddihu v domovini (leta 1995: Kramar, Kešpret, Zabret, Mlinarič) poživljamo misijonsko misel med odraslimi župljani in veroučenci. Nekateri veroučenci se z misijonarji tudi dopisujejo.

Janez Vidic, župnik

TRSTENIK

ZLATA POROKA

Zlatoporočenca Vinko in Ana Perčič sta svoj jubilej proslavila 13. 6. 1995 na Rakovniku. G. Vinku je bilo v največje zadoščanje, da so z domačim župnikom g. Levstkom somaševali g. Andrej Majcen, njegov strokovni učitelj, g. Jakob Zalar, njegov vzgojitelj, in g. Maks Mlinarič, njegov sošolec. Vinko je kot mlad fant obiskoval strokovne šole na Rakovniku. Izučil se je za krojača. Po vojni se je umaknil na Koroško. Tam se je poročil z domačinko Ano. Po nekaj letih sta se vrnila na Trstenik. Kljub mnogim težavam sta si v bližini cerkve postavila lep dom in krščansko vzgojila štiri otroke.

Vsa leta je Vinko tesno sodeloval z domačimi duhovniki salezijanci. Še vedno rad obiskuje bolne sobrate. Če le more, se udeleži slovesnosti na Rakovniku. Ponosen in hvaležen je, da je bil vzgojen v don Boskovem duhu. *F. L.*

ŠKOCJAN

KULTURNI VEČER

V soboto 20. januarja letos smo bili priče predstavitvi prvih vidnih sadov dela Salezijanskega mladinskega centra. Dramska skupina, ki je pod vod-

stvom študentke Marjete začela delovati v okviru Salezijanskega mladinskega centra, nam je uprizorila pet kratkih smešnih prizorov.

Slovenci smo znani kot narod, ki veliko poje; tudi na tej prireditvi ni manjkalo petja. V kulturni večer so nas uvedli pevci domačega otroško-mladinskega pevskega zbora Slavček. Zapeli so nekaj pesmi, predvsem don Boskovih, saj smo bili pred njegovim praznikom.

Večer je popestril mešani pevski zbor iz Boštanja s koncertom božičnih pesmi.

Z obrazov obiskovalcev prireditve sta sijala veselje in zadovoljstvo, kar nam jasno pove, da si takih prireditev še želimo in da ljudje podpirajo delo za mlade in z mladimi. *T. K.*

RAKOVNIK

KOLEDNIKI

Žesedmo leto povrsti v naši župniji koledniki v več skupinah obiskujejo družine. Ker je župnija velika, potekajo obiski kolednikov od božiča do sv. Treh kraljev. Vendar kljub dobri volji ne uspejo vsako leto obiskati vseh družin. Že v adventnem času ministranti z voditelji pripravijo krone, žezla, zvezde... in tudi povabijo nove "kralje" k sodelovanju. Z obiskom družin želijo okrasiti božične praznike, obujati staro slovensko šego in tudi zbrati prostovoljne prispevke za naše misijonarje; tudi letos so zbrali lepo vsoto. *J. B.*

Pred kratkim mi je prišlo v roke pismo naše vrhovne svetoualke za misijone m. Line Chiandotto, ki nas sestre seznanja z novicami o naših misijonarkah v Tanzaniji. Preprosto, pa tako nazorno pripovedovanje me je prevzelo in želela bi ga posredovati tudi bralcem Salezijanskega vestnika. Takole piše:

MED NAJBOLJ UBOGIMI

Tanzanija je dvajseta afriška dežela, v kateri delujemo sestre. Tja smo prišle leta 1991. Tanzanija, ki šteje 27 milijonov prebivalcev, je med skrajno revnimi deželami sveta. Prebivalci se soočajo s številnimi ekonomskimi, kulturnimi, političnimi in verskimi problemi. 45 % prebivalstva je nepismenih...

Naše sestre so se ob prihodu nastanile v majhni hiši, oddaljeni 7 km od samotnega ograjenega zemljišča, ki je preraščeno z grmovjem. Ta prostor jim je podarila škofija, zaupajoč v njihovo misijonsko navdušenje, dobro voljo in salezijansko iznajdljivost.

Sestram res ni primanjkovalo dobre volje in misijonskega navdušenja, toda težave so se vrstile... Nekaj časa sta bili tam dve sestri, potem kakšna več, pa zopet manj, a je vseeno slabo kazalo. Toda klonile niso.

Po neutrudnem in vztrajnem prizadevanju imajo danes na tistem kraju pritično lopo, kjer se vsak dan zbirajo mlade žene in mamice, da se učijo najpomembnejših stvari za življenje. Ob določenih urah prihaja tja do 400 deklic in dečkov za različne dejavnosti. Prostor, ki je bil prej prazen in pust, je zdaj tudi na zunaj prijet-

no urejen: zasajeno je bilo drevje in okrasno grmičevje in postavljen lep kip Marije Pomočnice.

Sestri, ki sta tam od vsega začetka z neverjetnim zaupanjem in optimizmom, pripovedujeta o dogodkih iz preteklih let in o načrtih, ki jih imajo za prihodnost. Zdaj dokončujejo gradnjo hiše, kjer bo stanovanje za sestre in za približno petnajst deklet, ki bi želele postati sestre. Poleg hiše pa so že vidni temelji dvorane, ki bo služila za razne namene. Ena izmed sester pripoveduje, kako otipljiva je Božja pomoč v številnih okoliščinah: dobile so v dar zemljišče v enem najrevnejših predelov, odkrile pa so bogat izvir podzemne vode...

Ljudje so tako začeli spoznavati in ceniti sestre, njihovo navzočnost in delo. Potem je prišla za gradnjo še pomoč iz naše vrhovne hiše v Rimu in od neke dobrodельne ustanove...

Celoten načrt gradnje pa je še veliko večji: želele bi odpreti mladinski center za razne izobraževalne in druge dejavnosti za mlade, uvesti tečaje za usposabljanje katehistov, začeti srečanja za poklicno usmerjanje mladih. Predvsem pa si prizadevajo razviti zavest o

vrednoti življenja in o tem, kaj pomeni biti žena in kakšen prispevek lahko dajo k izgradnji civilne družbe, da bo postala vse bolj Božja družina na zemlji.

Kraj Temeke, kjer živijo in delajo sestre, šteje okrog 300.000 prebivalcev, od katerih je 80 % mlajših od 30 let in od teh 75 % nepismenih. Sestre so prepričane, da bodo mlade žene, ki bodo izšle iz načrtovanega centra, gotovo lahko zelo pozitivno vplivale na razvoj svoje okolice.

Toda trenutno sta tam le dve sestri, ki nimata v žepu niti belica..., skoraj tako kot don Bosco, ko je v Turinu začel graditi baziliko Marije Pomočnice. Treba bo potrkatati na vrata raznih mednarodnih človekoljubnih ustanov, potrebno bo tja poslati še kakšno sestro...

Pri tem pomislim na naše sestre. Po letu 1983 jih je pet odšlo iz Slovenije v misijone. Skoraj vse delajo v težkih razmerah, podobnih pravkar opisanim. Sestra Marjeta z Madagaskarja piše: "Letos imam dve skupini mater za šivanje in krojenje. Prevzele smo tudi odgovornost za katehezo tu v Manazaryju in na dveh podružnicah. Vsak teden se srečujem s kateheti in skupaj pripravljamo učne ure. Za prvoobhajance smo z laičnimi sodelavci pripravili "delovni zvezek", v katerem so naloge za starše in otroke. Upam, da bo

uspešen pripomoček za vse. Le za papir sem imela velike stroške, tako da so mi mnogi odsvetovali natis zvezka. Obšla me je skušnjava, da bi v Slovenijo prosila za pomoč... Potem pa je prišla Božja previdnost na pomoč in so le natisnili 100 zvezkov. Za letos bo kar šlo, za drugo leto pa prepuščam to skrb Bogu...

Probleme imamo s pomanjkanjem osebja. Hotele smo odpreti peto skupnost, pa bomo morale počakati.

Naša skupnost bi potrebovala močan avto. Samo do prve župnije, kjer je duhovnik, imamo dobre tri ure pešačenja. Da ne govorimo o misijonskih potovanjih. Svetovali so nam, naj se obrnemo s prošnjo v Slovenijo...

Veliko je načinov, kako priti na pomoč tem velikodušnim osebam, ki so vse svoje življenje zastavile v službo Bogu za najbolj uboge, in to daleč od domovine in velikokrat za ceno nemajhnih naporov in žrtev. Tudi med našimi najmlajšimi sestrami so nekatere, ki gojijo misijonski ideal in ga bodo, če Bog da, tudi prej ali slej uresničile. Prepričana pa sem, da je med nami tudi veliko dobrih in plemenitih ljudi, ki redno molijo in darujejo, tudi materialno, za misijonarje in misijonarke. Pri tem naj nas vedno znova spodbuja Jezusova beseda: "Karkoli ste storili enemu izmed teh mojih najmanjših bratov, ste storili meni" (Mt 25, 40b).
s. M. Ž.

MOJE ŽIVLJENJE OB DON BOSKU

Vedno, kadar premišlujem o sv. Janezu Bosku, se mi prebudi želja po iskanju in odkrivanju salezijske duhovnosti. Misel, ki mi ne da miru in ki jo že nekaj časa želim vpeljati v svoje življenje, je, da ni dovolj, da mlade ljubimo, ampak da morajo oni to ljubezen čutiti. Sv. Janez Bosko je to v svojem življenju tako čudovito živel, da je ljubezen izžareval najprej na svojem obrazu, vedno nasmejan, potem v ljubeznivosti do fantov, da so se le-ti med seboj pripravili, koga ima rajši. Sam jim je to ljubezen velikokrat izpovedal, ko je dejal: "Dovolj je, da ste mladi, pa vas imam rad." Mladi, ki so čutili, da jih ima resnično rad, so z veseljem storili vse, karkoli jim je rekel; pridobil si je njihova srca, vzgajal jih je s srcem.

Don Boskovo ljubezen do mladih uresničujemo danes poleg salezijancev, sester hčera Marije Pomočnice, sotrudnikov tudi don Boskove prostovoljke, ki smo laična ustanova. Po vstopu v ustanovo sem ostala na istem delovnem mestu kot prej, kjer se trudim živeti don Boskovega duha. V to okolje vnašam dobro voljo in družinsko ozračje. Rada prisluhnem težavam sodelavcev, jim pomagam ali jih vsaj skušam razume-

ti. K otrokom pristopam z dobroto, ljubeznivostjo in nasmehom. Z besedo spodbude jim pomagam premagati bolečino, neprijetne trenutke in jim na ta način nadomestiti mater ali očeta.

Svoje znanje in delovne izkušnje z veseljem prenašam na mlajše, ki se v delo šele uvajajo. Če je le možno, teorijo popestrim s praktičnimi primeri. Za dobro opravljeno delo jih pohvalim, manj uspešne pa spodbujam k večji zavzetosti.

Pri tem delu nisem sama. Prostovoljke smo med seboj globoko duhovno povezane v bratsko občestvo in smo si druga drugi v oporo. Kljub temu da delamo v različnih poklicih, si redno izmenjujemo izkušnje. Vsaka v svojem okolju prihaja v stik z mladimi in duhovno revnimi, katerim dajemo čutiti, da smo jim blizu in jih imamo rade.

Veseli me, da naša ustanova doživlja porast. Mlada dekleta se odločajo za to življenjsko pot, ker jim je don Bosko blizu in ker jih apostolat posvečenega življenja v svetu osrečuje. Če tudi ti čutiš, da te Bog kliče na to pot, pridi in ne odlašaj!

DBP

Dragonijeva 6
2000 Maribor

RAKOVNIK - NOVA KAPELICA PRI SESTRAH

Za skupnost sester hčera Marije Pomočnice, ki že od leta 1948 deluje v službi salezijskega zavoda na Rakovniku, je bil letošnji praznik sv. Treh kraljev zelo pomenljiv. Sestram se je izpolnila dolgoletna želja, da bi imele svojo kapelico z Najsvetejšim.

Ob navzočnosti s. Brigite Zelič, inšpektorice, drugih sester in salezijancev je kapelico blagoslovil g. Stanislav Hočvar, inšpektor, in v njej tudi opravil prvo mašno daritev. V nagovoru je poudaril, da za človeka ni nič večjega, kot pasti na kolena pred svojim Stvarnikom v zavesti, da je našel tisto edino potrebno. Nov bogoslužni prostor je označil kot kraj, kjer bomo odslej lahko opravljali to najvišjo, najlepšo in najglobljo dejavnost našega življenja: molitev.
s. Angelca Vozelj

OB 100-LETNICI

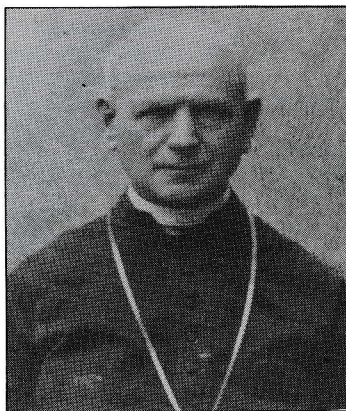
LUKA JERANA

Prvi slovenski salezijanski sotrudnik

Že dvajset let pred don Boskovo smrtjo je glas o njem in njegovem delu došel na Slovensko. Prva novica ga je predstavila kot velikega Marijinega častilca in graditelja cerkve Marije Pomočnice v Turinu. Prevajali so njegove spise, množila so se poročila o njegovem delu, vse dokler ni bil v letu 1888 objavljen obširen življenjepis.

Vse to je bilo delo duhovnika Luka Jerana, doma iz Javorja nad Škofjo Loko (rojen leta 1818, umrl 1896 v Ljubljani), ljubljanskega stolnega kanonika in dolgoletnega urednika osrednjega cerkvenega lista na Slovenskem v drugi polovici 19. stoletja "Zgodnje Danice". Bil je prvi, ki je Slovence seznanil z don Boskom in njegovim delom, se v Turinu z njim srečal in organiziral slovenske sotrudnike. Spodbujal jih je, da so velikodušno podprli različne oblike dela, ki jih je don Bosko začel. V slovenščino je prevajal članke iz italijanskega Salezijanskega vestnika in več don Boskovih spisov. Prav zaradi njegove odprtosti za vso Cerkev je Luka Jeran vedel, da bo takšno delo obogatitev za Cerkev na Slovenskem.

Deset let po uradni ustanovitvi Zveze salezijanskih sotrudnikov (1876) se je Luka Jeran vključil v njeno pospešeno širitev. Temeljito je predstavil delo in združenje sotrudnikov, ki jih je imenoval pomočniki članom salezijanske družbe pri različnih oblikah apostolskega dela. Njegova opredelitev salezijanskih sodelavcev je bila: "Tako se imenujejo vsi oni dobrotniki in prijatelji mladine, ki podpirajo salezijansko kongregacijo pri njenem delovanju. Njih namen je, vaditi se dejanske ljubezni." Med običajne oblike takšnega dela je

uvrstil: opravljanje raznih pobožnosti; skrb za fante, ki bi hoteli stopiti na pot duhovnega poklica; podpiranje katoliškega tiska; krščanska vzgoja otrok; molitev in miloščina. Posnemali naj bi delo in življenje Janeza Boska, čigar "življenje je eno samo blago delo, ki ne namerava družega, kakor skazovati čast Bogu in poverniti mir in srečo človeškemu sercu. In kedor v tem oziru kaj stori, kedor v ta namen kaj daruje, zagotovljen sme biti, da daruje za blagi namen. In Gospod, ki je obljubil, da hoče poplačati vsak kozarec hladne vode, mu ne bo odrekel plačila v nebesih."

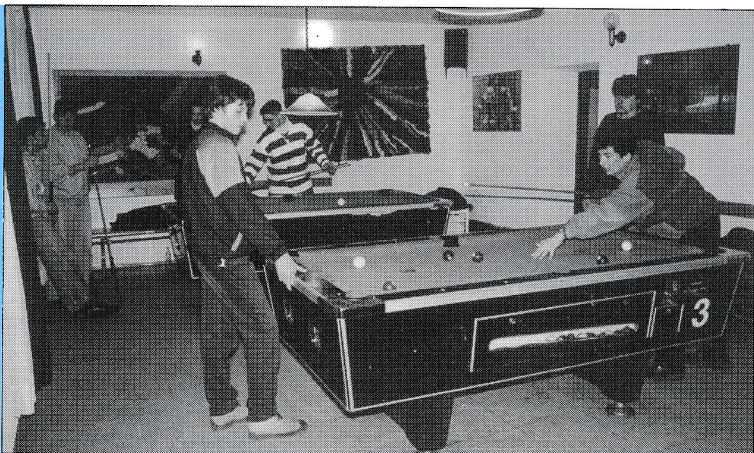
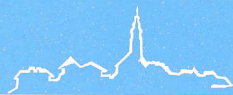
Kot eno glavnih nalog salezijanske družbe je Luka Jeran videl delo v misijonih. To obliko dela je razumel kot bistveno za don Boskovo ustanovo; neredko jo je

imenoval kar "salezijanska misijonska družba". Z velikim veseljem je objavljaj poročila o novih misijonskih skupinah, ki jih je organiziral don Bosko in so odhajale v Južno Ameriko. Marsikdaj so bile besede polne občudovanja in začudenja nad velikim številom prostovoljcev, ki so se javljali za misijonsko delo. Ko je v letu 1888, že po don Boskovi smrti, poročal o odhodu zadnje skupine, ki jo je še pripravil svetnik sam, je zapisal: "To so namreč mašniki iz zapuščenih in potepinskih dečkov, ki jih je rajnik Bosko, djal bi, po ulicah pobral. Ta odprava je zadnja, ki jo je priredil še pokojni Bosko in zveršenje je bil izročil mons. Cagliero."

Sotrudnike je spodbujal, da so pomagali pri plačevanju stroškov in pripravi vsega potrebnega, da so skupine lahko začele delati. Sam velik prijatelj misijonov, saj je kar dvakrat poskušal, da bi se pridružil velikemu slovenskemu misijonarju Ignaciju Knobleharju v njegovem afriškem misijonu, a se je zaradi bolezni moral vrniti, je Luka Jeran toliko bolj cenil delo, ki so ga opravljali misijonarji, in še posebej delo tistih, ki so nove misijonarje vzgajali. Ko je kakšno leto po don Boskovi smrti spet poslal večjo vsoto denarja za misijone, je zagotavljal: "Res, pod očitnim in posebnim božjim varstvom je Don Boskov zavod. V malo letih je že poslal nad 800 misijonarjev v Ameriko, Afriko in Azijo. Koliko dobrega so že naredili, koliko nevernikov spreobrnilo, kako daleč razširili kraljestvo Božje! Naj bi se tega zavoda spominjalo vedno mnogo blagih dobrotnikov, da bi zmožel tako srečno kot dosedaj, delati še naprej."

Kanonik Luka Jeran je don Bosku in salezijancem na Slovenskem pripravljaj pot. Zato zasluži hvaležen spomin. Ko je leta 1901 na Rakovnik prišla prva skupina, se je tako srečala z veliko družino prijateljev. Ti so pomagali, da se je delo dobro začelo ter med Slovenci pognalo globoke korenine.

B. K.

V CERKNICI

“Cjrn’ca je lepu mejestu”, kar lepo mesto, ja. Leži pod Slivnico in Javorniki ter pred čudežnim Cerkniskim jezerom, ki zdaj je, drugič ga pa ni. Le pridite ga pogledat, nazaj grede pa se ustavite še v Salezijanskem mladinskem centru (SMC). Stavba še ni dokončana, a v njej je že mnogo prostorov, namenjenih mladim. Povabim vas, da stopimo v center, kjer se bomo usedli k mizi, dežurni nam bo postregel z brezalkoholno pijačo, jaz pa vam bom medtem pripovedovala, kaj vse lahko doživite v tem centru.

Mladim je torej namenjen, da tu koristno preživijo svoj prosti čas, se zdravo zabavajo, vzgajajo za vrednote, ki naj bi jih oblikovale v poštene ljudi na temelju krščanstva.

Tisti, ki želijo doseči kaj več v življenju, pa del svojega časa preživijo v raznih skupinah. Tu je torej klub, ki je med tednom odprt od poznih popoldanskih ur pa do osmih zvečer. Ob koncu tedna, ko pride sem mnogo več mladine, pa so njegova vrata odprta do enajstih zvečer. Mladi lahko igrajo biljard, namizni tenis, se usedejo skupaj in klepetajo.

Svoje sposobnosti in mladost lahko koristno uporabljajo v raznih skupinah. Če se želijo sportno udeleževati, lahko ob sobotah v šolski telovadnici trenirajo nogomet ali košarko (koše lahko polnijo tudi pred SMC, saj je na strehi pritrjen koš). Skavti, ki tudi ubirajo zdrava pota v življenje, se srečujejo v raznih

skupinah (svoji starosti primerno).

Kdor poje, dvakrat moli, kaj šele tisti, ki igrajo v ansamblu. Pri nas igrata mlajši in starejši ansambel; ko se združita, kot npr. za božič, pa je to že prava mala godba. V SMC ob sobotah zvečer pridno vadi še en ansambel, ki pluje po malo bolj zabavnih vodah. V veliko veselje jim je že, če pridejo skupaj. Otroškega zbora nikakor ne smem pozabiti (in mešanega tudi ne).

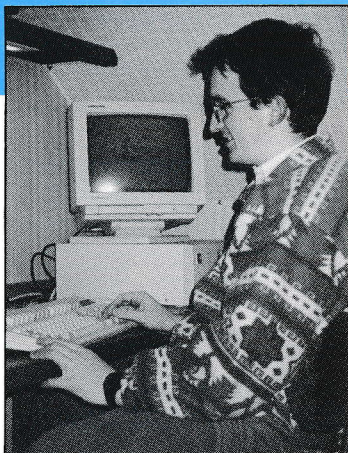
Več kot dvajset voditeljev se z birmanci srečuje vsakih štirinajst dni pri skupinah. Ob petkih in sobotah je mladinski verouk. Vsak četrtek je v centru ura molitve. Deluje tudi biblična skupina, pa tečaj italijansčine, zakonske skupine, srečanje mladine iz celotne dekanije, počitnice v hribih in na morju...

Mladi za otroke vsake toliko časa pripravijo “veselo dvorišče”. To je prijetno sobotno popoldne s igrami, petjem, vedno pa ima tudi kako sporočilo za otroke. Za starše sami organizirajo veselo silvestrovanje, da še oni pridejo pogledat, kaj se tu dogaja.

Naj končam to predstavitev z enim izmed pravil delovanja tega centra. Za dobro počutje je potrebno sodelovanje in dobra volja prav vseh. Pomembno je, da k lepši prihodnosti prispeva prav vsak po svojih močeh. Tudi za bolj moralno zdravo okolje današnje mladine. Da ji pokažemo drugačne temelje bivanja.

J. K.

SALEZIJANEC TUDI TAKO

**Predstavlja se Janez Krnc,
kandidat za sobrata pomočnika - laika.**

● ***Kam segajo tvoji prvi stiki s salezijanci?***

Rojen sem v župniji Šentrupert, za katero že ves povojni čas skrbijo salezijanci v duhu svojega ustanovitelja Janeza Boska. Zelo rad se spominjam otroških let, ko smo v jesenskih dneh bratje z veliko zavzetostjo po bližnjih gozdovih nabirali kostanj za salezijanski skupnosti v Želimljem in na Rakovniku. Tako so v našo družino kar pogosto zahajali salezijanci, še zlasti smo bili povezani s stricem Tonetom, ki je tudi salezijanec.

● ***Torej so te že ti stiki navdušili za redovno življenje?***

Gotovo je bilo dobro poznanje nekaterih salezijancev ena izmed pomembnih spodbud za mojo odločitev. Vendar je temeljno jedro in osnova za redovno odločitev nastajala v ožjem družinskem krogu. Nismo živeli v gromotnem razkošju, temveč v razkošju družinske ljubezni. Hvaležen sem mami in že pokojnemu očetu, da sta mi dala zgled vere, molitve in ljubezni. V takšnem ozračju je bila odločitev za takratno Srednjo versko šolo, sedaj Gimnazijo Želimlje, veliko lažja. Po drugem letniku sem vstopil in noviciat in po enem letu spoznavanja salezijanskega redovnega življenja napravil prve redovne zaobljube.

● ***Kdaj je dozorela tvoja odločitev, da postaneš salezijanec laik?***

Po končani gimnaziji v Želimljem sem se preselil na Rakovnik in začel dveletni študij filozofije na Teološki fakulteti. To pa je bil tudi čas mojega osebnega poklicnega iskanja. Po petih letih bivanja med salezijanci sem bil odločen, da svoje življenje posvetim mladim, vendar mi ni bilo povsem jasno, kako naj to storim. V meni se je porajalo vprašanje, ali naj med mlade stopim kot duhovnik ali kot redovnik laik. Okrog sebe sem imel veliko mladih duhovnikov, tako da mi je njihovo poslanstvo blizu. So pa tudi nekateri starejši sobratje laiki, v katerih sem odkrival bogastvo in vrednoto njihovega poklica. Po daljšem osebnem iskanju, molitvi in pogovoru sem se odločil za redovnika laika. V začetku se mi je ta odločitev zdelala težka, polna ovir in nasprotovanj, vendar je ta negotovost kmalu izginila. Sedaj sem je vesel in prepričan sem, da me mladi potrebujejo na tak način.

● ***V čem vidiš prednost salezijanca laika in kakšna je tvoja vizija prihodnosti?***

Vsi salezijanci smo v prvi vrsti redovniki, ki smo se popolnoma posvetili Bogu z namenom, da postanemo vzgojitelji in učitelji mladih. Vendar don Bosko sam pravi: "So stvari, ki jih duhovniki in kleriki ne morejo početi, to boste storili vi laiki." Tako naj bi bili še posebno občutljivi za revnejšo mladino, zlasti za mlade delavce. Veliko razmišljam, na kakšen način bi se jim približal in kaj jim lahko ponudim.

Kot vizijo dela na tem področju bo v prihodnje potrebno mladim delavcem ponuditi skupna duhovna in počitniška preživetja prostih dni ali celo organizirati poklicno šolo, kjer bo omogočen reden osebni stik. Vendar so to v tem trenutku zame sanje, ki pa jih moram sanjati, da se bodo v prihodnjih letih uresničile. Danes jim lahko največ pomagam s svojim zglednim krščanskim življenjem ter odgovornim in zavzetim delom.

● ***Kaj je tvoje trenutno delo?***

V teh dneh sem solidaren z drugimi študenti, saj večino časa preživim ob zapiskih s predavanjem in ob knjigah ter opravljam izpite. Sem namreč študent etnologije in teologije. Za sprostitev z veseljem odhajam v župnijo na Kodeljevem, kjer se ob četrtek popoldne srečujem z ministranti, večer pa preživim z mladimi v mladinski skupini. Ob nedeljah in delno tudi ob sobotah pripravljам skupaj z mladimi animatorji vesele popoldneve in razne župnijske prireditve. Ti mladi me vedno znova presenečajo s svojo iskrenostjo in odprtostjo.

● ***Tvoja misel ob sklepu?***

Bogu sem hvaležen, da me je izbral za delo v svojem vinogradu. Za bogate sadove so potrebni različni delavci, ki so strokovnjaki na svojem področju. Sebi in vam želim, da bi odkrili svoje poslanstvo in se ne branili pri oskrbovanju tega vinograda.

NIKOLI NAJ NE PRENEHA VAŠA MOLITEV

Spoštovani molivci za duhovne poklice!

Obisk svetega očeta v Sloveniji je pred vrati. Mnogi se sprašujemo: Kaj bomo imeli od tega? Odgovor je odvisen od nas, od mene in tebe, od naše skupne pripravljenosti, da mu dovolimo, da nas potrdi v veri. Molimo in premišljujemo njegova sporočila, ki jih je ob raznih priložnostih že izrekel Slovencem. Naj navedem le nekaj utrinkov.

18. oktobra 1979 so Slovenci pod vodstvom svojih škofov poromali v Rim in se tam srečali s svetim očetom. Potem ko jim je izrazil pohvalo in zahvalo za več kot 1200-letno zvestobo apostolskemu sedežu, je dejal: "Moj pogled se obrača tudi na prihodnost vašega cerkvenega občestva. Zato postaja moja beseda goreč poziv, da v sebi vedno bolj poživljate dar svetega krsta. Zlasti vam polagam na srce, da primerno skrbite za duhovniške poklice, tako da bo slovenska Cerkev imela vedno dovolj gorečih duhovnikov, redovnikov in redovnic. Ne bom se spuščal v podrobnosti te uzvišene naloge. Zanj ste odgovorni predusem vi, dragi škofje in duhovniki. Zdi se mi vendar primerno poudariti temeljno vlogo družine bodisi v krščanski vzgoji otrok, bodisi v velikodušni skrbi za rast duhovniških in redovniških poklicev."

Ob molitvenem srečanju več kot 20.000 mladih je papež nagoovoril tudi slovensko mladino z besedami: "Iz srca pozdravljam tu navzoče slovenske fante in dekleta. Ostanite zvesti Kristusu. Z njim boste vedno in povesod graditelji sprave in miru ter nosilci veselja, upanja in ljubezni. Moj blagoslov naj vas spremlja na vaši poti skozi življenje" (31. 12. 1982).

Posebej pomembne so papeževe besede, ki jih je izrekel svetoletnim slovenskim romarjem v Rim 24. februarja 1984. Iz tega govora navajam samo en stavek, ki se glasi: "Nikoli naj ne preneha vaša molitev za duhovniške in redovniške poklice, za katere je bila vaša dežela vedno rodovitna mati."

Dragi molivci! Prav mi smo posebej povabljeni, da uresničimo to papeževo naročilo. Vsak molivec in molivka naj si v času priprave na papežev obisk prizadeva, da se število molivcev poveča. Molitvena srečanja za duhovne poklice usako tretjo soboto v mesecu, z začetkom ob 9. uri, bodo z mesecem marcem zopet na Kureškču (16. 3.; 20. 4.; 18. 5). Zadnjo soboto v mesecu maju pa ste že sedaj lepo vabljeni na letni molitveni shod na Rakounik v svetišče Marije Pomočnice.

Postni čas, ki ga živimo, naj nam omogoči doživeto srečanje s Kristusom, trpečim in ustalim. Velikonočna skrivnost naj se dotakne vašega srca in vam podari novega upanja. To naj bo moja želja in voščilo za veliko noč!

Ivan Turk
p.p. 2404
1001 Ljubljana
tel.: 061/217-30-39

MOLITVENI NAMENI

APRIL

Papež Janez Pavel II. želi biti ves Marijin.

Prosimo, da bi Marija Pomagaj povezovala vse Slovence v eno samo bratško družino.

MAJ

Papež Janez Pavel II. nas goreče vabi k skrbi za duhovne poklice.

Prosimo Svetega Duha, naj papežev obisk v naši domovini spodbudi mnoge mlade, da se odločijo za duhovni poklic.

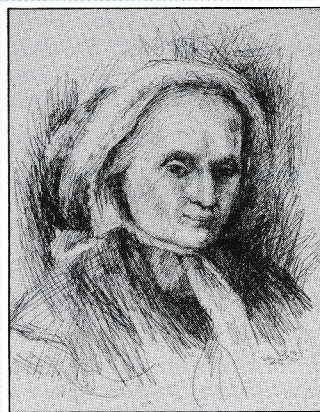
† K Bogu so odšli po plačilo:

Vinko Zaletel, Vogrče, duhovnik
Marija Berlot, Kanal
Angela Žnidaršič, Ljubljana
Ludvik Grut, Cezanjevci
Marija Maučec, Beltinci
Marija Strle, Stari trg/Lož
Štefka Mlinarič, Lenart
Marija Pristovnik, Vojnik
Gizela Princič, Vipolže
Franciška Modic, Stari trg/Lož
Ivanka Kravcar,
Marija Legat, Begunje/Gor.
Micka Kuhar, Veržej
Katarina Žerdin, Veržej
Marica Rous, Veržej
Marija Zorko, Izakovci
Marija Maučec, Izakovci
Terezija Vinkovič, Lipovci
Marko Senčar, Cezanjevci
Marija Baloh, Brezje
Justina Pučel, Prevalje
Malči Pirč, Ljubljana
Julka Potočnik, Maribor
Julijana Ozebek, Šebrelje

Duhovne vaje na Mirenskem gradu pri Novi Gorici, namenjene molivcem za duhovne poklice in članom Neskončne ljubezni, bodo od 21. do 24. marca 1996. Začetek ob 18.00 uri, zaključek v nedeljo zjutraj.

Prijave sprejema:
Ivan Zupan
Rudnik 1/9a
1108 Ljubljana
tel.: 061/127-14-16

*Mati Marjeta,
čeprav neuka žena,
je dobro poznala življenje.
Dobršen del Svetega pisma
je znala na pamet,
zato da je lahko živela
po evangeliju.
Hkrati je zmogla razumeti svoje
otroke in jim puščati tisto
svobodo,
ki ni dušila
njihove radovednosti
in ustvarjalnosti.
Oglejmo si dva primera.*

MODRA VZGOJITELJICA

Ljubezen do bližnjega

Mati Marjeta je svoje otroke naučila, da so v obrazu drugih ljudi videli Jezusovo obličje. Živela je krščanstvo preprosto, pa globoko. Če je bil kdo v bližini bolan, ga je obiskala. Pa ne sama. S seboj je jemala svoje otroke, zlasti Janezka. Otrokom je govorila: "Storiti moramo delo ljubezni!" To delo ljubezni pa ni bil samo obisk, marveč tudi potrebna pomoč revnim in bolnim, ki jo je revna mati premogla. Delo ljubezni: s to preprosto izpovedjo v tistem času so bile povezane mnoge vrednote, ki jih danes imenujemo zelo zveneče: velikodušnost, zavzetost za druge, solidarnost, Karitas, altruizem, odprta družina... Sveto pismo pa je jasno: "Tako je vera brez del mrtva" (Jk 2, 26). Gre za ljubezen, ne neko golo človekoljubnost, ampak za ljubezen zaradi Boga.

Bog je bil v hiši matere Marjete navzoč. Vanjo je prihajal z obrazom ubožca, tolovaja, ostarelega. V tem revnem domu niso našli samo prijazne besede, marveč tudi pomoč, ki jo je premogla revna mati. S tem pa je mati svoje otroke uvajala v jedro krščanstva: dela ljubezni do bližnjega.

Don Bosko kot mlad duhovnik je na pobudo sv. Jožefa Cafassa obiskoval uboge fante v zaporih; tja so prišli predvsem zaradi tega, ker jih nihče ni imel rad, zato so bili tudi brez sredstev za življenje, do katerih so skušali priti s krajo. Don Bosko ni šel nikdar k fantom prazen; vedno je imel torbo, v njej pa kruh in tobak. Ljubezen se utlesi v nešteto drobnih stvarih.

Kako smo kristjani dali, da so nas mnogi prevpili z zvenečimi besedami o nekem humanizmu. Neka-ko nas je postalo sram krščanske ljubezni. Pa vemo, da Jezus vse gradi na zapovedi ljubezni do Boga in do bližnjega (prim. Mt 22, 34 - 40). Kdor hoče postati zares človek, kako bi se mogel česa takega sramovati? In če pomislimo na poslednjo sodbo, ko nas bo Sodnik vprašal po delih ljubezni do bližnjega! Kaj vsi ti humanizmi, ki si jih je izmislil človek, da bi vnovčil svoje ideje!

Ta čut za bližnjega je najlaže privzgojiti v družini: srce in roke za drugega, za bližnjega. Otrok bo vse grabil le zase ali pa bo videl tudi druge; kakor ga pač naučijo starši.

Hrabrost in odločnost

Mati Marjeta je poznala življenje, zato je vedela, da brez tve-

ganja ne gre. Strahopetnemu se v življenju slabo piše. Janezek je kot otrok zelo rad po drevu stikal za ptičjimi gnezdi. Nekoč je tako dolgo tlačil roko v luknjo, da se je ta zagostila in je več ni mogel izvleči. Potrebna je bila pomoč odraslih, da so ga rešili, roka pa je bila opraskana in otečena. Za marsikoga bi bil to zadosten razlog, da zažene velik vik in krik, morda tudi kaznovanje in prepoved česa podobnega. Mati pa se ni predala slepemu karanju, niti ga ni nabila, marveč ga je poučila, da mora biti previden, kajti sicer se mu lahko pripeti kaj hudega. Tako ni zavrla njegove živahnosti in radovednosti. Privzgojila mu je tudi čut za tveganje.

In Janezek je imel pogum za tveganje: pri igranju, rokohitrstvu, telovadbi, akrobatiki. Neštetokrat je bil obtolčen, ko je vadil hojo po vrvi in druge vragolije. To pa je pomenilo pot do uspeha. Tveganja se je naučil od svoje matere. Vse življenje je ohranil čut za avanture. Mlade, ki so se cmeravo lotevali stvari (tudi za prazen nič!), je imenoval mirne vode; ti pri njem niso bili nikdar med dobrimi fanti. Ko je čakal na vlak na postaji v Carmagnoli, se ni začel pogovarjati s kakim bojazljivcem, temveč s "komandantom" mladoletné tolpe - Mihcem Magonejem, ki se je vedel surovo in predrzno. Ta mu je bil všeč in si ga je pridobil. Kdor je imel pogum tvegati, tega je imel vedno za dober material, nikdar pa ne tiste, ki so ljubili spokojnost.

Leta 1854, ko je v Turinu razsajala kolera, je od svojih fantov zahteval, da so šli streč obolelim; ti so bili dodatno prizadeti, ker so se jih vsi izogibali. Njegovi fantje morajo znati biti junaški, pogumni, morajo tvegati, biti neustrašeni, znati se žrtvovati. Danes je lahko hudo, če se otrok navadi življenja, kjer nič ne manjka, kjer se mu ni treba potruditi, kjer ni treba nič z nikomer deliti, kjer ni treba prav nič tvegati.

ZAHTEVNOST

*Ljubezen je potrpljiva, je dobrotljiva;
ni nevoščljiva, se ne ponaša, se ne napihuje;
ni brezobzirna, se ne da razdražiti, ne misli hudega;
se ne veseli krivice, veseli pa se resnice,
use opraviči, use veruje, use upa, use prenaša.*

1 Kor 13, 4 - 7

Preventivni sistem "obstaja v tem, da se objavijo predpisi in pravila in se nadzoruje tako, da imajo gojenci vedno nad seboj budno oko ravnatelja ali asistentov, ki jim kot ljubeči očetje govorijo, jih v vsakem dogajanju vodijo, jim svetujejo in jih prijazno popravljajo, kar pomeni isto kot onemogočiti gojencem pomanjkljivosti. Ta sistem sloni ves na razumu, veri in ljubeznivosti, zato izključuje vsako nasilno kazen in se skuša ogibati celo majhne kazni," je zapisal don Bosko.

Don Boskovo spoštovanje mladih in zaupanje vanje ni izraz neke utopične sladkosti, marveč posledica zahtevne odgovornosti za življenje mladih, ki jo morajo vedno bolj prevzemati sami nase. Don Boskov preventivni sistem je življenjski program, ki povezuje vse, ki mlade ljubijo in jim želijo pomagati v njihovem dograjevanju življenja, pa tudi mlade same, saj jih veže vez vzajemnosti in odgovornosti znotraj istega načrta odrešenja. Tako pride do izraza resnična zahtevnost, ki nam onemogoča gledati na kogarkoli zviška.

Zahtevnost in duhovnost preventivnega sistema enako zavezuje ta vzgojitelje - to bi morali biti dejansko vsi odrasli ljudje, ki jim je mar za mlade - in same mlade; oboji morajo biti na istem bregu življenja in iskati smisel in cilj življenja v isto smer.

Zahtevnost celotnega življenja, in še zlasti vzgojnega prizadevanja, ne more ostati v teorijah in lepih besedah; tudi strukture ne zagotavljajo don Boskovega duha. "Mladi naj ne bodo samo ljubljene, ampak naj sami spoznajo, da so ljubljene," so besede izjemne zahtevnosti, ki jih niti don Bosko sprva ne razume ob "razodetju" v sanjah leta 1884 v Rimu. Pa vendar se navdihuje ob sveto-pisemski besedi Caritas Christi urget nos! Ljubezen Dobrega pastirja nam omogoča tudi tako nemogočo stvar, kot je ta, da se podivjane zveri spremenijo v ovce.

"Daj mi duše, drugo vzemi" je geslo, ki navdihuje življenje vsakogar. Salezijanci želijo biti "znamenje in nosilci Božje ljubezni mladini", enako resnično pa je tudi nasprotno: mladi so znamenje in nosilci Božje ljubezni za salezijance. Drugi

za druge so "zakrament" - vidno znamenje Božje navzočnosti in delovanja v zgodovini človeštva.

Zahtevnost kot način življenja in vzgoje - ne kot oblika medosebnih odnosov - se tako kaže na razne načine.

V življenju vzgojitelja se ta zahtevnost izraža v tem, daje za mlade "z vsakim dihom svojega življenja", in vse, kar dela, študira ali ustvarja, vse to počne znotraj "sveta mladih". Njegov čas ni več njegov, ampak je od mladih - mladi in njihove potrebe ne morejo biti programirane in mladi, tako v družinah kakor v solah ali kjerkoli drugje, nimajo urnika, kdaj bodo potrebovali našo ljubezen, pozornost ali nasvet. Dnevni red in načrti starejših ne zavezujejo mladih. Tudi nas zavezuje don Boskova izjava "vsak trenutek svojega življenja posvečam mladim".

Zahtevnost, ki vklepa mlade, se kaže v njihovi težnji po samostojnosti, ko težko sprejemajo mnenja drugih ali pa jih vsaj s svojimi izzivji preverijo. Z druge strani pa se ne morejo upreti resnični, ljubeči skrbi starejših za njihov vsestranski razvoj v smeri nastajanja dobrega kristjana in zavzetega državljana. V tej vpetosti najgloblje doživljajo čas svoje mladostnosti in ustvarjalnosti, ki vplivata tudi na starejše. Z ene strani jasno vedo, da jim starejši iskreno želijo pomagati k resnični življenjski sreči, z druge strani pa se zavedajo, da mora vedno bolj postajati to njihova osebna skrb, ki se ji pa ne čuti-jo kos.

Navsezadnje lahko zaključimo, da je zahtevnost ali zavzetost način vsega našega življenja. Navzoča je v našem delu, študiju in molitvi, soustvarja naše medsebojne odnose v družini, šoli, župniji, gostilni ali ulici. Lahko ostajamo samo na ravni zgolj človeškega prizadevanja. Don Bosko pa nam kaže enega najmočnejših pripomočkov v zakramentih, zlasti v spovedi in obhajilu. Prav zakramenti morajo vzgajati v nas novega človeka, ki bo zmožog živeti in ustvarjati iz sedanjosti prihodnost in ne bo le živodni iz neke preteklosti in lepih spominov ali neuresničljivih želja.

Francšek

Sv. Janez Bosko SPOMINI

V matični knjigi je zapisano, da je Janez Bosko rojen 16. avgusta leta 1815 v Morialdu (zaselek Becchi), ki je eno izmed raztresenih naselij mesteca Castelnouvo d'Asti, danes imenovano Castelnouvo Don Bosco (Don Boskov Novigrad), blizu Turina. Zanimivo pa je: Janez Bosko in njegova mati vedno zatrjujeta, da je bil rojen 15. avgusta, na praznik Marijinega vnebovzetja. Kaj pravi sam o svoji mladosti?

Spomin na očeta

Mojemu očetu je bilo ime Franc in moja mati je bila Marjeta Occhiena. Bila sta kmeta. Z delom sta si pošteno služila vsakdanji kruh. Ogibala sta se vsakega nepotrebnega izdatka in tako vlekla naprej.

Oče je skoraj zgolj z delom svojih rok preživel svojo sedem-

desetletno mater, ki so jo mučile tegobe starosti, in nas, tri sinove. Najstarejši je bil Anton, iz prvega zakona, drugi Jožef, najmlajši pa jaz, Janez. V naši hiši sta živela še dva delavca, ki sta mojemu očetu pomagala na polju.

Nisem še imel dveh let, ko nas je dobri Bog obiskal s hudo nesrečo. Oče je bil na višku moči, v cvetu let, in si je prizadeval, da bi nas dobro krščansko vzgajal. Nekega dne, ko se je moker od potu vrnil z dela, je - ne da bi pomislil - stopil v podzemno in hladno klet. Napadla ga je huda mrzlica, znamenje hude pljučnice. Vsa prizadevanja so bila zaman. Po nekaj dneh ga je bolezen strla. V zadnjih urah je prejel svete zakramente in priporočil moji materi, naj zaupa v Boga. Umril je star 34 let. Bil je 12. maja leta 1817.

Na one dni imam samo en spomin, prvi spomin svojega življenja: iz sobe, v kateri je umrl moj oče, so odšli vsi, toda jaz nisem hotel oditi za njimi. Moja mati mi je rekla: "Pojdi, Janez, pojdi z menoj." "Če ne pojde oče, ne pojdem," sem odgovoril. Mati pa: "Ubogi otrok, nimaš več očeta."

Ko je to izrekla, je bruhnila v jok, me prijala za roko in odvedla ven. Tudi jaz sem jokal, vendar le zato, ker sem videl jokati njo. Nisem še mogel razumeti, kako velika nesreča je izgubiti očeta.

Modrost matere

Moralo nas je preživeti petero, in prav tisto leto je bil zaradi strašne suše pridelek zelo slab. Ljudje, ki se dobro spominjajo tistih časov, so mi pripovedovali, kako so reveži prosili vbojajme prgišče otrobov, da bi uboga juha iz graha ali fižola bila bolj gosta. Na travnikih je bilo mogoče najti mrtve berače s polnimi usti trave: to je bilo zadnje, s čimer so se skušali nahraniti.

Mati mi je velikokrat pripovedovala, da je družino preživljala le s praznjenjem vseh zalog. Spominjam se, kako zelo nas je bilo strah, ko nekega dne nismo zaužili skoraj ničesar. Mati je poizkusila tudi takrat pri bližnjih hišah, da bi dobila kaj naposodo, toda pomagati nam ni mogel nihče. Tedaj nam je - ne da bi izgubila pogum - dejala: "Umirajoči oče mi je rekel, naj zaupam v Boga. Zato pokleknimo in molimo."

Po kratki molitvi je vstala in še rekla: "V skrajnih primerih je treba rabiti skrajna sredstva." Odsla je v hlev, s pomočjo soseda Bernarda Cavallo zaklala telička, del takoj pripravila in nam dala večerjo. Bili smo lačni do onemoglosti. V naslednjih dneh so iz oddaljenih krajev pripeljali pšenico po visoki ceni.

Pripravil ASS

OTROCI PRIHODNOSTI

Letošnje praznovanje sv. Janeza Boska je bilo v znamenju otrok in mladih. Na Rakovniku sem pozorno opazoval nekaj sto otrok, ki so se zbrali v cerkvi in vso mašo ubrano prepevali Gospodu v čast. Bili so taki, kakršna je večina otrok: zvedavi, prosjoni, nasmejani, iskrih pogledov in nasmejanih lic. Dajali so vtis tiste brezskrbnosti, ki jo je nekoč omenjal Jezus, ko je govoril o lilijah na polju in o pticah pod nebom: ne sejejo, ne žanjejo, ne skrbijo za obleko, toda njihov Oče jih vendar živi in jih ohranja lepe. Vse na otrocih govori o nekih za nas odrasle tolikokrat pozabljenih dimenzijah bivanja.

Se posebej so zgovorne otroške oči. Ob njih se počuti človek kar nekoliko nelagodno. V otroških očeh je skritega toliko zaupanja, toliko vere, toliko pristnosti! Nam - odraslim in (pre)izkušenim - te oči sprašujejo vest. Ne le zato, ker nas skozi otroške oči opazuje Bog in tehta naša dejanja, meri našo nedolžnost. Otroški pogledi vseh časov nas nemo vprašujejo, zakaj ne storimo otrokom več dobrega. Koliko takih pogledov otrok smo že videli v življenju in ostali - neprizadeti?!

Ob otroških očeh so mi tisto don Boskovo nedeljo prihajali v spomin pogledi nešteti mladih, ki hodijo po tem svetu v ugaslimi očmi, z odsotnimi pogledi, z zagrenjeno dušo. Bolečina je neizmerena ob misli, da so bili pred desetimi leti tudi ti mladi - takrat še otroci - tako iskri in tako zvedavo obrnjeni v prihodnost. Kaj se je potem zgodilo z njimi? Zakaj pogled toliko otrok na prehodu v mladostno obdobje ugasne? Kje se izgubi ves lesk, vse zaupanje? Kaj uniči ogenj v duši mladega človeka?

Poklicani smo, da storimo vse, da bomo - kot pravi papež v letošnji poslanici otrokom - dali vsem otrokom sveta prihodnost miru. Storili bomo vse, da bomo ohranili veselje in zaupanje v njihovih srcih ter smeh in radost na njihovih licih.

Ta odgovornost ni nekaj obremenjujočega, ampak je vir nenehne zahvale Bogu, ki nam daje to milost, da smemo z njimi sodelovati pri odrešenju sveta, pri odrešenju mladih. Po don Boskovih besedah delamo namreč sveto stvar, ko vzgajamo mladino.

Martin Lisec

OBRAMBA SLEHRNEGA ŽIVLJENJA

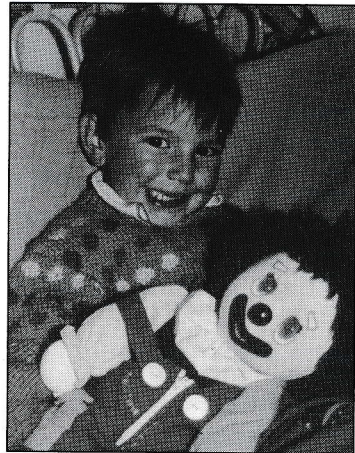
Pravica do življenja je človekova temeljna pravica. Pomeni najprej pravico do rojstva in potem do vztrajanja v življenju, vse dokler le-to naravno ne ugasne. "Dokler sem živ, imam pravico živeti!" Te besede Janeza Pavla II. so izraz nasprotovanja kakršnikoli legalizaciji splava.

Papežovo nasprotovanje splavu so v nekaterih političnih krogih

sicer označili za obsedeno, vendar papež na to odgovarja: "Res je težko govoriti o obsedenosti, brž ko gre za temeljni imperativ pravične vesti, za obrambo, torej pravico do življenja nedolžnega in nemočnega človeškega bitja."

Z odločnim zagovarjanjem življenja daje papež smernice cerkvenemu občestvu, ki naj zavrača "kulturo smrti". Življenje je dar, ki ga

prejemamo od Boga brez vsakršnih zaslug. Temu gre hvaležnost in sprejemanje vsega, kar prinaša zraven. Vsak od nas je bil poklican po imenu v življenje, da izpolni svoje poslanstvo. Prav tako so poklicani po imenu številni drugi, ki zaradi šibkosti ali morebiti premoči neodgovornih nikoli ne zagledajo luči dneva. Krivica je, da morajo umreti, še preden lahko odgovorijo na Božji klic življenja.

Ob vsem tem je ženska tista, ki plačuje najvišji davek ne samo za materinstvo, temveč tudi za njegovo uničenje. Zato je edino pošteno stališče radikalna solidarnost z njo. Ne smemo je pustiti same. Če ženska dobi podporo, noče zatreti življenja v sebi. "Osobodite se strahovanja okolice in postanite junaške," spodbuja papež.

Prav krščanska pot je torej odgovorno očetovstvo in materinstvo. To je zahteva zakonske ljubezni, kajti le odgovorna ljubezen je lahko resnično svobodna in le svobodna lahko v polnosti sprejme novorojenega kot svoj sad. Bodimo kristjani v Sloveniji v skladu z naukom Cerkve steber odgovornega sprejemanja življenja. V tem nas bo ob svojem obisku potrdil prav gotovo tudi papež.

Gaspar Doužan

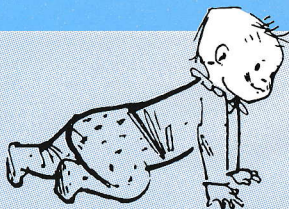

Da, pravijo, da ko je mamica bila še čisto majhna deklica, je prepajala njeno srce z nežno in tiho skrivnostjo ljubezni nežna svežost.”

Sama mislim, da je imela tudi miren spanec. In lahko srce, da se je mogla smejeti. Srečna je najbrž bila.

Zato je tudi njen otrok srečen. Nekoč si ga je Nekdo zamislil. Dva človeka sta mu v ljubezni ustvarila

OTROK, KDO BO TEBE LJUBIL?

V blisku ljubezni neviden, stopil je v vežo življenja, naelektrjen od hotenja, ... da bi kdaj v šolski klopi sklanjal nerazrešljivo tisočkrat zapleteni "jaz, mene, meni..."

Menart

Otrok je to. Ste ga spoznali? Ne? Kako krasne nam prikazujejo po televiziji, občudujemo jih v revijah. Tako srečni so. Mmm... zdravi, kot bi jedli veliko čokolado z lešniki. Ne moremo se nagledati rdečeličnih deklic z zlatimi lasmi, ki se podijo po visoki travi, vedno vidimo neke iskre v njihovih očeh, do zadnjega vlakna se nam zdijo nenarejeni, iskreni, ljubki...

Takšne bi našli tudi po naših domovih. Gotovo. Oni imajo gnezdece, toplo gnezdece. Približno takole je pisal Tagore: "Sladka, nežna svežost, cvetoča detetu na udih - ali ve kdo, kje je bila skrita tako dolgo? In spanec, ki mu prileti na oči, od kod prihaja? In smehljaj, ki mu trepeče na ustnicah, kje se je rodil?"

zemeljsko podobo. Ti, otrok, ti živiš kot v pravljici.

Morda ti bom kdaj pripovedovala o otrocih, ki nikoli ne bodo oblekli sinjemodrega pajacka. Ampak danes sem tole nekje prebrala:

*Oh, ne tam daleč -
blizu, v dnu srca,
iz globine vzpenja val se
do neba -
in prek sonca in prek zvezd
k očetu šepeta:
Hrepenim po tebi,
le po tebi.
In v tem hipu oče skozi vrata
pijan stopil je.*

Nimam še deset let. In veš kdaj bi zopet z zastajajočim dihom verjel v pripovedke o sreči? Če bi me oče kdaj pobožal, če bi čutil njegovo roko v svoji, njegove oči v svojih, da bi jih moral povestiti pod težo pogleda, če bi mi rekel, da me ima rad? Tako pa se mi zdi, kot bi v temni noči čakal zvezdo, da se utrne.

Le mirno spi, ti moj mali otrok. Zvečer, ko zvezde zažarijo, bova stopila v svet, kjer ima vsakdo na tisoče želja. Ko boš velik in moder, boš ustvaril čisto nov svet... za tiste otroke, ki v nekih čudnih vzgojnih in prevzgojnih domovih spijo, ki v šolo hodijo z raztrganim berilom, ker mama popoldne ne sedi z njim pri knjigi, za punčko, ki ji jutraj, ko se zbudí sonce na vzhodu in oblaki in jutro v tisočih barvah, očka pove, da je mamica odšla drugam ali pa on.

Še dobro, da je vsakdo izmed nas nekoč bil otrok, da je nosil neomadeževano, kot sneg belo, otroštvo v sebi, dokler... Ja, dokler. Saj niti ni tako pomembno. Danes je žalosten, s strtim srcem išoč nečesa ali nekoga, ki bi naprstnik upanja prinesel na pot. Kot bi prisi: "Ej, sonce, počakaj me!"

Morda bi bilo bolje, da bi razlivala črnilo o otroštvu in ne o otrocih. O tem, ja, da bi bilo lepo, ko bi ga vsakdo vedno imel v sebi, ko ga ne bi zakopal kot zaklad, pozabil kje in ga nikdar več ne našel, ko ne bi dovolil, da mu ga ukradejo.

Pomembno je iskati. Vsak dan. Vsak dan upati, da ga najdeš. In to predvsem z otroki, ki imajo manj sreče v življenju kot sam.

Poznaš tisto zgodbo o ptički in črvičku?

Ptička sreča na vrhu visokega drevesa črvička. "Ja, kako pa je tebi uspelo priti semkaj?" "S plezanjem, draga moja, samo s plezanjem," skromno, a z velikim zadovoljstvom v svojih komaj vidnih očescih pove.

Če zmore črviček napraviti tako velike stvari, mar nismo v Njegovih očeh nekaj vredni?

BI IMELI OTROKE?

● Imela bi jih. Zato, ker bi jim tudi sama dala toliko ljubezni, kot so je meni starši. Vedno so se zanimali zame in vedno sem se čutila varno. Rada bi, da bi tudi moji otroci čutili dom, ker drugače bodo veliki reveži.

Alenka, 19 let

● Jaz tudi ne premišlujem o tem, da jih ne bi imela. Življenje, ki pride z njimi na svet, je nekaj najlepšega. Ne želim si, da bi bili moji otroci zagrenjeni.

Mojca, 18 let

● Otroke že imam. Moram reči, da me vsak dan znova presenečajo. Imeti otroka pomeni poskrbeti, da v stanovanju ni nikoli dolčas. Pomembno se mi zdi, da otroka sprejemamo, da se nikoli ne čuti ogroženega. Vesel sem, da se z njimi dobro razumem, čeprav so še majhni. Več nas je, bolj radi se imamo.

Jože, 35 let

● Danes otroci veliko zahtevajo in so zelo občutljivi. Biti moraš njihov prijatelj, zaupnik in

nenazadnje nekdo, ki kdaj pa kdaj česa tudi ne dovoli. Zelo zahtevna naloga je to. Toda vedno pridejo sončni trenutki, ki odtehtajo vse slabo.

Polona, 30 let

● Nekateri starši se danes kar premalo zavedajo, da njihovi otroci imajo tudi srce. Zelo se mi zdi pomembno, da več pozornosti posvetimo takšnim otrokom. Kar nekako se jih bojimo. Če bi jih imeli? Seveda bi jih, zavedam pa se, da je to zelo odgovorno poslanstvo.

Tomaž, 23 let

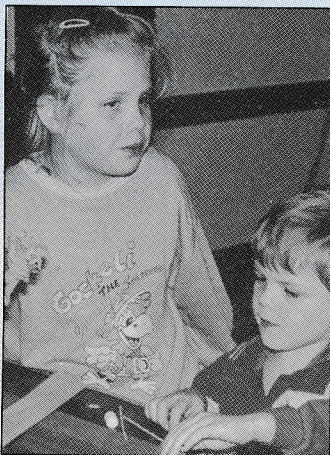
● Če ne postanete kakor otroci... Tak otrok - tako si želim - bi moral biti vsak. Šele potem bi bilo pametno, da se odločamo za otroka.

Tadeja, 20 let

● Ko se danes lahko igram z vnučki, se šele zavedam, kako enkrat en čudež je otrok; njegovo spočetje, pa kako se potem čudovito razvija. Pravi blagoslov zame je, da imam sedaj čas o tem premišljevat.

Marija, 64 let

KAJ PA OTROCI, SO VESELI?

Vesel sem, ker me imata mami in oči rada.

Marko, 3. r.

Lepo mi je, ker mi nič ne manjka.

Sonja, 2. r.

Najbolj lepo je, ko pride oči iz službe, da mamica ni več živčna.

Rok, 3. r.

Včeraj je pa moj sošolec jokal, čeprav ga ni nihče udaril. Ne vem, ali je njemu tudi lepo.

Katarina, 3. r.

Vesela sem, ker smo šli z očijem po sestrico v porodnišnico.

Mateja, 4. r.

DON BOSKOV TURNIR

Ljubljana, 28. januarja 1996

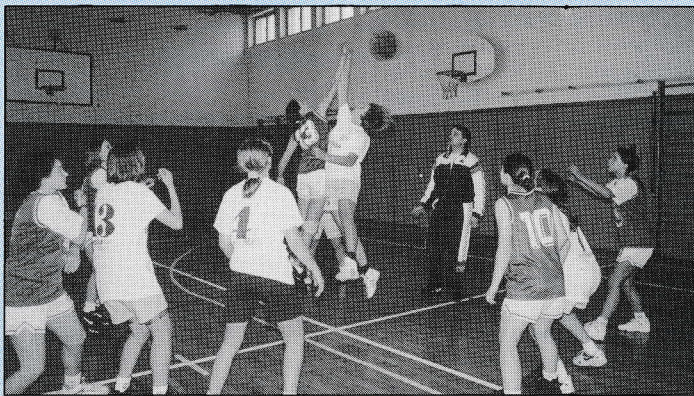
Tako, pa smo naredili še korak naprej. Za nami je največji športni turnir doslej. Udeležilo se ga je 38 ekip iz 16 župnij (tudi iz nesalezijanskih) iz vse Slovenije: Beltinec, Boštanja, Brežic, Cerknice, Iga, Kodeljevega, Kranja, Logatca, Maribora, Radencev, Rakovnika, Sevnice, Šentruperta, Škocjana, Škofljice, Veržeja in iz Želimljega. Skupaj se je tekmovanj v odbojki, košarki in nogometu udeležilo 400 fantov in deklet.

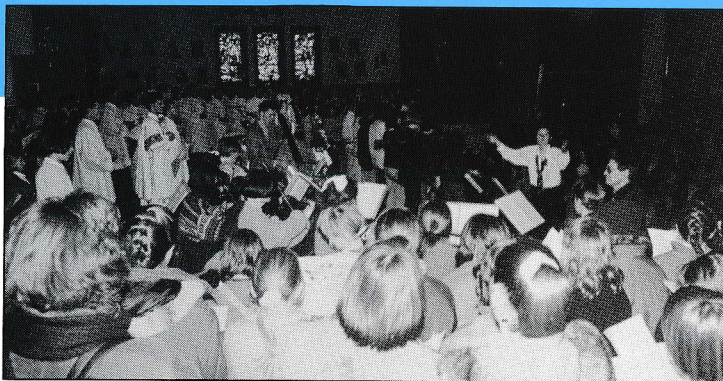
Zmagovalci so postali fantje iz Beltinec v nogometu, fantje s Škofljice v košarki, fantje iz Maribora v odbojki, košarkarice iz Cerknice in naša rakovniška dekleta v odbojki.

Tekmovanja so potekala v dvoranah na Ježici, Kodeljevem, Poljanah in Prulah. Sodelovalo je 12 rakovniških animatorjev in nekaj bogoslovcev ter seveda naš neuničljivi župnik Metod, ki je na koncu v dvorani OŠ Kette-Murn tudi podelil pokale zmagovalcem in diplome udeležencem.

Dan smo sicer pričeli v cerkvi na Kodeljevem z molitvijo in pesnijo. Kot kaže, se nas je božji blagoslov držal ves dan, saj večjih zapletov ni bilo. Nekaj je bilo le pripomb na sistem tekmovanj, ki pa zaradi pomanjkanja časa ni mogel biti drugačen. Seveda bomo vse težave poskušali popraviti že spomladi, ko bomo organizirali nov turnir, kjer se bo, upamo, zbralo še več mladih, mogoče tudi iz tujine. Upamo, da bomo lahko obdržali dokaj nizko štartnino, saj je najem dvoran precej drag. Mogoče je že čas, da začnemo razmišljati o svoji dvorani.

Boštjan

PROBLEM JE V DIRIGENTIH

Na obisku se marsikaj spletniči. Skoraj vedno nanese na vreme, na draginjo, brezposelnost, mladino in še marsikaj. Včasih se krog pogovora vedno bolj oži. V spominu imam eno takih srečanj. Mož in žena, oba upokojenca. Žena vpraša: "Gospod, le kako prenašate to mladino, ki je tako nevzgojena?"

"Kako mislite, nevzgojena?" "Tako, saj vidite: ne pozdravljajo, starejših še pogledajo ne, preklinjajo, duhovnike tikajo... Le kako morete kaj takega dovoliti?" "Vaši vnuki vse vikajo?" "Naju že, staršev pa ne. Ko jih včasih poslušam, kakšen odnos imajo do svojih staršev, bi jim take primazala. Kaj potem, če že hodijo v srednjo šolo! Kakor da jih ne bi učili četrte Božje zapovedi... Samo kaj? Mislite, da oni kaj rečejo? Popolnoma nič. Še smejiijo se. Včasih se mi zdi, da so starši še bolj nori kot njihovi otroci." "Kaj jih boš kritizirala! Naši so še kar v redu. Kar poglej druge, pa boš videla!" je posegel vmes moč.

"Mladina ni sama vsega kriva. Riba pri glavi smrdi! Zgražajo se nad mladino, ki pije. Kdo jim pa da piti? Gostilničarji. Prav od mladoletnikov imajo precej prometa. Sem bral, kako je novinarka vpraševala gostilničarko, kako to, da je dala otroku malo prej piti, pa je ta odgovorila, da mu pač ne piše na čelu, koliko je star. Bi ji jaz poka-

zal, pa bi kmalu vedela za starost. Kot da ne bi mogla zahtevati osebne izkaznice. Nikjer po svetu ni tega, da bi otrokom in mladoletnikom prodajali alkohol. To je lahko samo pri nas. Samo nekaterim bi bilo treba gostilne zapreti, pa bi videla, kako bi si hitro zapomnili. Isto je tudi z mamili. Že vrabci čivkajo, kdo je prodajalec, kdo uživa. Pa nihče nič. Policisti pravijo, da nimajo nobenih pravic, kriminalistom se menda ne splača... Ne vem, kako je vse to skupaj čudno!" "Preveč denarja imajo. Saj jim štrli iz vseh žepov. Starši jim dajo denar, potem pa jih malo briga za otroke!" je povzela gospa. "Samo gorje, če kdo kaj reče čez njihovega otroka. Jaz sem samo enkrat malo namignila sosedovim, da naj otroci malo pazijo na moj vrt, kjer imam posejano solato in druge reči, pa so otroci kar skakali po gredicah. Samo da vidite, kako so zamerili. Pod nos sem dobila, da naj kar na domače gledam. Sem slišala, da je neki oče postavil vzgojiteljico preprosto pred vrata, ker je prišla prosit za sodelovanje. Tako je to danes."

Medtem si je nekdo zunaj čistil čevlje od snega. "To je pa naš srednješolec. Na elektrošolo hodi. Ob petkih ima manj ur!" sta razložila. Medtem je fant vstopil in prisrčno pozdravil. Fanta poznam. Vljuden je in uglajen v govorjenju.

Po srcu dober in pripraven za pomoč. Res pa je, da ga je vedno redkeje videti pri maši oziroma v bližini cerkve. Ko je odšel, je babica nadaljevala: "Moram reči, da sploh ni slab fant. Vsaj zazdaj ne. Prijazen, ubogljiv. Ni mi še rekel žal besede. Me pa nekaj boli in to je, da ga vedno težje spravim v cerkev. Tudi k verouku menda ne hodi več. Že najde kakšen izgovor. Upala sem, da bo šlo. Žal se je zataknilo." "Saj to si lahko pričakovala. Kar poglej mlada dva. Kako sva učila hčerko. Pa? Negre. Kakor da bi prišla od kje druge in ne iz naše hiše, da o zetu ne govorim. Saj se ne prepiramo. Ampak, kar se tega tiče, otroku ne daje nič. To bi morala onadva. Midva sva to, kar sva. Ko bi imel fant drugačne starše, vam rečem, ga ni para. Bog daj, da bi ostal vsaj pošten, če že ne drugega."

Medtem se je fant preoblekel in se pridružil našemu klepetu. Govorili smo o vsem: o šoli, mamilih, alkoholizmu, prijateljih, poklicu... Na koncu smo se dotaknili tudi mladinskega verouka in maše. Na povabilo "Oglasi se kaj!" je skomignil z rameni in glavo, čes, bom videl. Videlo pa se je, da je bilo to bolj vpljudnostno kot odločitev v srcu. Verska dimenzija je bila v njem že odsotna. Splaval je nekam v pozabo. Kdo jo bo poklical nazaj? Babica, dedek? Težko!

So pa tudi svetle strani. Kako lepo je bilo slišati fanta, ki je pripovedoval, kako je na večer pred sv. Tremi kralji sam blagoslavljal prostore, jih pokadil in zraven molil. Drugi domači so bili tedaj odsotni. Zdelo se mu je povsem normalno, da on prevzame vlogo očeta in mame. Da bi le nadaljeval začeto odločitev!

In spet smo pri resnici, o kateri govori naslov, da ni slabih orkestrov, ampak so slabi dirigenti! Hudo je le to, da je skoraj nemogoče prevzeti staršem dirgentsko palico in jo dati komu drugemu. V tem primeru so nenadomestljivi!

Ciril Slapsak

*O Marija, mogočna Devica,
ti velika in slavna obramba Cerkev,
posebna pomoč kristjanov
in strašna kakor urejena vojska!
Ti sama si premagala vse zmote sveta.
V stiskah, v boju in potrebah
nas varuj pred sovražnikom
in nas ob smrtni uri
sprejmi v večno radost.*

don Boskova molitev

MARIJA POMOČNICA - MATI CERKVE

Sv. Janez Bosko je vse svoje delo zaupal varstvu in priprošnji Marije Pomočnice. Bil je trdno prepričan, da nam je Bog Marijo dal za mater in pomočnico, da bi lahko v stiskah, nevarnostih in potrebah zemeljskega življenja tako dobro izpolnili svoje poslanstvo, da bi zaslužili priti v večno domovino.

Ob izvolitvi za vzgojitelja mladih - bilo je to pri devetih letih - mu je Jezus Kristus postavil svojo Mater za učiteljico in varuhinjo njegovega vzgojnega poslanstva. Ona mu je položila roko na glavo, ga opogumila in prijela za roko. In on je dal, da ga je Marija vodila. Zanj je bilo - tako je tudi nam priporočal - isto častiti Marijo Pomočnico in delati čudeže. Ob koncu življenja je lahko izpovedal: "Ne moremo pogrešiti, Marija nas vodi." Pa tudi: "Če bi bolj zaupal v Marijo, bi lahko storil veliko več dobrega."

Gornja don Boskova molitev nam jasno pokaže, kako je don Bosko videl Marijo. Ona je "mogočna Devica", nova Žena ob prestolu Božje vsemogočnosti. Zato je tudi "velika in slavna obramba Cerkev", saj je sprejela materinsko vlogo pod križem, v dvorani zadnje večerje in v nebesih, poveljučana v Božjo slavo. V njej don Bosko vidi "posebno pomoč kristjanov", saj je Marija mati slehernemu verniku, ki ga je rešila odrešilna kri njene sina Jezusa. V učencu Janezu je po oporoki Kristusa na križu sprejela za svoje otroke vse kristjane.

Ko don Bosko gleda Marijino vlogo v zgodovini Cerkev, ki je bila burna, vzklika, da je "strašna, kakor urejena vojska". Ne le pri Lepantu in Dunaju proti Turkom, ampak marsikje drugje je bila Marija čudežna rešitev

svojemu ljudstvu. Don Bosko jo je v sanjah videl ob Evharištiji kot drugi močen steber, ob katerem na razburkanem morju najde ladja Cerkev miren pristan.

Predvsem pa nam naj Marija pomaga, da bi premagali vse zmote sveta. Vsak čas jih ima, tudi naš. Med temi je tudi naše zaupanje v moč, v obilje dobrin, v politiko. Ta zmeta je naše vztrajanje pri človeških slabostih in zablodah. Namesto da bi bili eno v Kristusu, vztrajamo v ločinah in razdeljenosti. V naše razdore pa sovražnik s pridom seje ljuljko zmešnjav, zmot in sekt.

Na koncu je še prošnja, da bi po Marijini priprošnji bili obvarovani vsega hudega, še zlasti ob smrtni uri. Zato goreča prošnja k Mariji, da bi po njeni priprošnji bili deležni Božjega usmiljenja in bi tako varno prispeli na cilj svojega romanja - k Bogu.

PAPEŽ ČLANOM VZ

NE BOJTE SE

Papež. Belo oblečen človek s križem na prsih. V Sloveniji se pripravljamo na njegov prihod in se vedno bolj živo zavedamo, da ta človek sam po sebi predstavlja neko veliko skrivnost, ob kateri se mnenja in prepričanja delijo na presenetljiv način. Pred kratkim je v neki družini potekal pogovor o njem in njegovem obisku. Oče je odločno izjavil: "Spet nekaj, s čimer bodo iz nas vlekli denar!" Izjava je med drugimi člani družine izzvala proteste: "Kot da je denar vse! Morda pa obstaja še kakšna druga vrednota?" Na koncu so ostali vsak pri svojem. Nihče ni nikogar prepričal o pravilnosti lastnega mnenja.

Pogovori o papežu so pogosto po eni strani prežeti z vero, po drugi pa z nekakšnim nemirom. Vpričo papeža je treba izbrati. Odločiti se je treba. Poglavar katoliške Cerkve je po veri označen kot "namestnik Jezusa Kristusa". Torej velja za človeka, ki na zemlji predstavlja Božjega Sina. Vendar številni ljudje okoli nas menijo, da je to nesmisel. Zanje papež ni Božji predstavnik, marveč preživela priča starih mitov in legend, nesprejemljivih za današnjega človeka.

Nemir, s katerim si tudi kristjani zastavljamo vprašanje, kdo je pravzaprav Kristusov namestnik na zemlji, izhaja iz nepoznanja resnice o nas samih. Sarjni s seboj imamo težave, to je... Človek je vedno enak. Vedno je nepopoln.

Sistemi, ki jih ustvarja, so vedno nepopolni. Bolj je kak sistem nepopoln, bolj skuša človek biti samozavesten, se opirati na svoje moči, svoje znanje, svoje sposobnosti, svoje... In bolj postaja zmeden in negotov. Boji se. Boji se celo evangelija. Ko se srečujemo z evangelijem, se bojimo, da bodo v naše življenje spet vstopile nove zahteve, ki jim ne bomo kos. In tako se, vsaj malo, bojimo tudi srečanja s Kristusovim namestnikom. Kar priznamo si.

Od kod prihaja vse to? Prav gotovo ne od zunaj, ampak iz našega srca. Kaj storiti? Kristus pozna to našo tesnobo. Ob raznih priložnostih je svojim učencem govoril: "Ne bojte se!" Cutil je namreč, da se bojijo. Predvsem po vstajenju so bili apostoli polni strahu. Naravnost ustrašili so se, ko se jim je vstali Kristus prikazal.

Papež Janez Pavel II. je v prvem govoru po svoji izvolitvi za papeža ponovil pravte besede: "Ne bojte se!" To niso bile v prazno izgovorjene besede. To so bile kratkotalne besede Kristusa samega. Ko se bomo znebili strahu, bomo spoznali, da evangelij ni breme, ampak osvoboditev. Spoznali bomo, da to, kar Kristus zahteva, nikoli ne presega naših moči. Ne bo nam več težko soočati se z Božjimi znamenji. Papeževe besede "Ne bojte se!" so bile izgovorjene tudi za nas, tukaj in danes, na naši zemlji in v našem času.

s. M. Š.

Papeževo pismo članom 24. vrhvnega zbora salezijancev so prebrali ob otvoritveni slovesnosti 19. februarja 1996.

Papež se v pozdravu najprej spomni rajnega vrhovnega predstojnika Egidija Viganaja, ki je s svojo modrostjo in duhovnostjo vplival na drugi vatikanski cerkveni zbor in na vso pokoncilsko Cerkev.

Zborovalce spomni na dvojni namen, ki ga ima zbor: presoditi to, kar je bilo narejeno v preteklosti, in za prihodnost načrtovati to, kar za danes narekuje ustanovnikova karizma. V našem času naj salezijanska družba ponovno odgovori na velike potrebe mladih v vesoljnem občestvu vernih. "Krščansko občestvo pričakuje vaše prenovljeno evangeljsko in misijsko poslanstvo. To je vaša velika odgovornost!" V don Boskovem duhu naj ponovno jasno zastavijo apostolski načrt vzgoje mladih v "poštene državljanke in dobre kristjane".

"Pri tem poslanstvu salezijanci lahko računate na don Boskove prijatelje po vsem svetu; ti se sicer različno imenujejo, vsi pa so povezani s svetnikom mladih. Lahko računate z bivšimi gojenci, ki še vedno gledajo v očeta in učitelja njihove mladosti kot na pomemben vir pomoči pri svojem poslanstvu v družini in družbi. Lahko računate s sotrudniki, ki po ustanovnikovi zamisli uresničujejo vzgojno in apostolsko poslanstvo in tako danes razodevajo pristnost don Boskove duhovnosti."

Tukaj so krščanski laiki, kar je sicer tema tega zbora. Prav laikom Cerkev zadnje čase posveča posebno pozornost, da bi vsak krščanski laik našel svoje mesto in poslanstvo v Cerkvi in svetu. V don Boskovi šoli, ki si je tako močno prizadeval vzgojiti vse v "poštene državljanke in dobre kristjane", je mogoče pomagati krščanskim laikom, da se odgovorno lotijo svojega poslanstva.

Janez Pavel II.

BURUNDI
Rukago, 2. I. 1996

Prazniki so bili lepi; celo vreme je zdržalo. Ker smo ljudi lepo pripravili, so tudi oni lepo pripravili praznike. Povsod, kjer je za božič bila maša - na štirih krajih -, povsod je bilo ogromno ljudi, lepo petje in plesi. Bil sem na dveh majhnih podružnicah za mašo: ljudi je bilo več zunaj kot notri v nabitno polno cerkvi. Posebej je bilo veliko otrok.

Med spovedjo smo dajali ljudem za pokoro molitev rožnega venca za mir. Vsi so molili med spovedovanjem in čakanjem na mašo. Nihče ni šel iz cerkve niti pokadit.

Za novo leto so ljudje prosili za mašo; tako smo jo imeli na štirih krajih; ljudi enako kot za božič. Na eni podružnici sem na koncu vsem plesalcem dal po en bonbon, nisem imel več (evropski, lepo zaviti v papir). Tega so bili tako veseli, da so dečki svoje plese s skoki ponovili; ljudje so ostali in gledali, čeprav je bila maša končana.

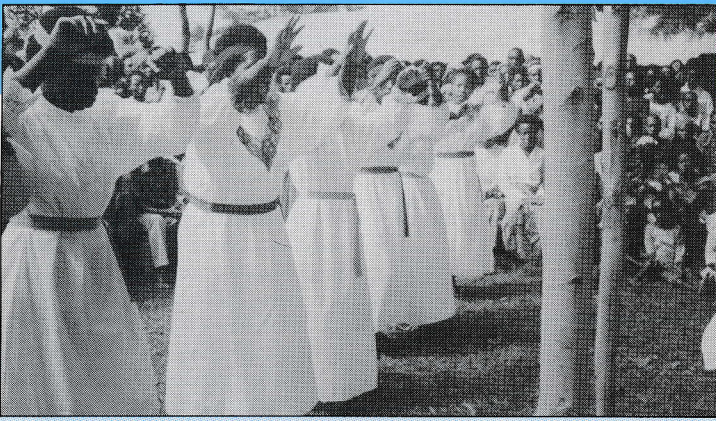
Ni pamirov povsod. Oborožene bande so se precej razpasle. Povsod je nevarno. Vojska je številčno vse manjša in nemočna. Bog ve, kaj bo še iz tega. Molite za nas!

Vsem želim vse dobro v novem letu in veliko Božjega blagoslova.

*Z lepimi pozdravi hvaležni
Gusti Horvat*

Rukago, 28. XI. 1995

Dobre tri mesece sem že na burundijskih gričih skupaj z Gustijem Horvatom. Kako zelo rad bi vam povedal kaj veselega. Pišem vam iz dežele mučencev. Dežela mučencev je dežela upanja in tudi veselja. Verjemite mi, da zdaj verjamem bolj kot kdaj prej, kakšna je cena in moč prelite mučeniške krvi. Po vsem tem smo postali misijonarji še edini braniki nedolžnih ljudi, še bolj pogumni in nezlomljivi ter neverjetno navdušeni. V tej bratomorni civilni vojni, ki ji zlepa ni videti konca, ostajamo na gričih ob trpečih bratih in sestrah. Dežela je na robu propada.

VRNITEV V RUANDO

*Svetovalec za salezijanske misijone
Luciano Odorico o položaju v Ruandi*

Že dobro leto je v Ruandi na vladi uporniška vojska tutsijev, ki je zmagala v vojni. Hutujci, ki so bili prej na vladi, so množično zapustili državo. V Tanzaniji in v treh begunskih taboriščih v Zairu je zdaj dva milijona pobeglih hutujcev; med njimi je veliko nedolžnih žrtev. Sedanja vlada je diktatorska. Sama sebe imenuje vlada obnove in je teoretično odprta za vse, dejansko pa je omejevalna.

Več kot polovica tistih salezijancev, ki so že prej bili v Ruandi, se je spet vrnilo na delo. Delo se je začelo v Gatengi, Kimihururi, v Butare in župniji Kicukiro. Štiri od šestih hiš so torej spet začele delovati. Zdaj preučujemo položaj župnije Musha in tehnične šole v Kicukuru. Razen v Butaru so bile vse naše hiše tako uničene, da jih je treba znova zgraditi. Salezijanci se vračajo z veliko ponižnostjo, da bi nadaljevali pastoralno delo. Naš namen je sodelovati z vsemi in pomagati vsem. Predvsem "najbolj revnim". Želimo graditi božje kraljestvo in se hočemo boriti za utopijo, ki se imenuje "sprava". Nadaljevali bomo tudi s poklicno pastoralo, saj se nam zdi posebej nujno vzgojiti duhovnike in redovnike domačine.

Rajši ne bom komentiral vsega, kar sem videl, grobov, spominov, opisov pokolov. Vse to hranim v spominu. Po vsem tem seveda ostaja veliko vprašanje: kako je moglo priti do česa takega?

Medtem tudi položaj v Burundiju postaja napet, tudi tu zaradi etničnih razlogov. Vlada je hutujška, vojska pa v rokah tutsijev. Veliko nasilja je in ljudje obeh etničnih skupin živijo v veliki negotovosti.

V Burundiju so salezijanci prisotni že več kot 20 let v Rukagu, veliki misijonarski župniji zelo blizu ruandske meje. Odločili smo se, da bomo začeli znovo dejavnostjo v glavnem mestu Bujumburi in ponovno odprli šolo v Ngozi, kjer smo že pred 15 leti imeli center za poklice.

Nekateri vztrajno govorijo o spraševanju vesti. Ruandski skofje so že v postnem času začeli vzbujati čut za spravo in odpuščanje ter za globlje etično vrednotenje življenja. Zdaj je gotovo, da so pokol organizirali in v podrobnostih načrtovali skrajneži v prejšnji vladi. To so bili hutujski voditelji in vojaki, ki so v manjšini. Oni so uporabili množice in prepričali ljudi, naj se vojskujejo za etnične cilje. Toda pokol je bil voden od majhnih, dobro organiziranih skupin. Ko se potem začne vrtnec nasilja, more le Bog razsoditi, kje gre za osebno in kje za kolektivno odgovornost. Vprašamo se tudi, koliko je krščanstvo sploh vstopilo v to ljudstvo. Je bila v njihovi veri, ki je bila videti tako iskrena in živa, prisotna tudi krščanska morala?

(povzeto iz Bollettino Salesiano, oktober 1995)

Naš misijon, hvala Bogu, ostaja še vedno oaza miru in pribežališče beguncev iz sosednjih misijonov. Začeli smo duhovno pripravo ljudi na božič na 51 gričih. Tako smo prav vsak dan v neposredni bližini ljudi. Spovedujemo ure in ure. Gospod je še edina moč tega preizkušanege ljudstva.

Kaj vse smo razdelili te tri mesece! Vsega pa je premalo. Pred dnevi smo dogradili osnovno šolo. Čudež v tej negotovosti. Ven-

dar manjka prostora za 2.000 otrok. Možje iščejo delo, ker njihove družine nimajo kaj jesti. Fižol ne obeta nič dobro, ker je preveč dežja. Upanje je, da junija dobro obrodi kava.

Molite za našo deželo, da bi našla pot miru in sprave. Rane so že pregloboke.

V novem letu 1996 naj vas spremlja roka Njegovega blagoslova za mir in vse dobro.

Hualežni Danilo Lisjak

zemlja. Odej nimajo. Zelo dobrodošla bi bila topla obleka vseh vrst.

Vsem sobratom in bralcem Vestnika želim srečno in veselo v novem letu 1996. Lepo je biti misijonar med temi ljudmi.

*Vedno združen z vami
Jožko Kramar.*

Vunabosko

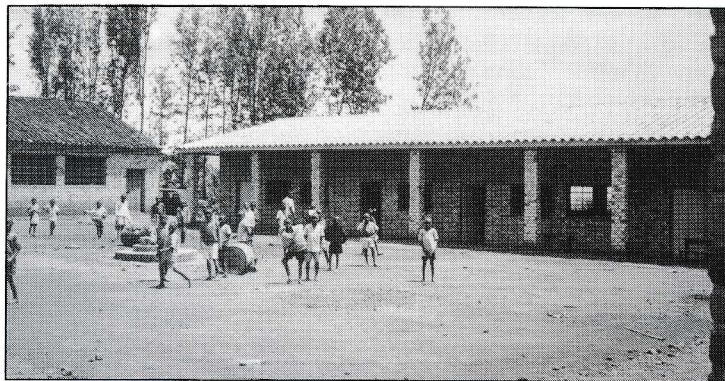
Vunabosko, 11. IX. 1995

Pravkar sem prišel iz semenišča Chanel, kjer so študentje pripravili program. Del programa so bili tudi tradicionalni plesi iz raznih predelov Papue. V tem semenišču študira tudi nekaj fantov, ki so lani končali šolanje v Vunabosku. Enkrat mesečno fantje obišejo Vunabosko čez vikend in pomagajo bratom pri delu z gojenci. Oba bivša gojenca sta se odločila, da bosta sledila don Bosku in bosta šla po naslednjem letu v Port Moresby v salezijanski center.

Pred kratkim smo imeli lepo praznovanje don Boskovega dneva. Po maši so fantje iz dramske skupine v živo pokazali don Boskovo delovanje med mladimi.

Avgusta sem oddal vlogo za podaljšanje vize in upam, da bo do konca septembra urejeno. Čas v misijonu resnično hiti. To sem še posebej občutil, ko ste mi poslali novo knjigo g. Jožka Kramarja. Kar težko je verjeti, da so ti trenutki že za nami.

Lep pozdrav vsem sobratom salezijancem in bralcem Salezijanskega vestnika. *Uroš Glavač*

Del nove šole, ki je bila dograjena novembra 1995.

PAPUA NOVA GVINEJA - Kundiava

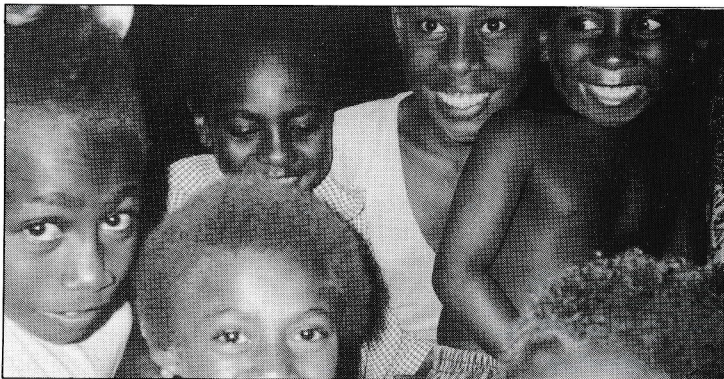
Kundiava, 19. XI. 1995

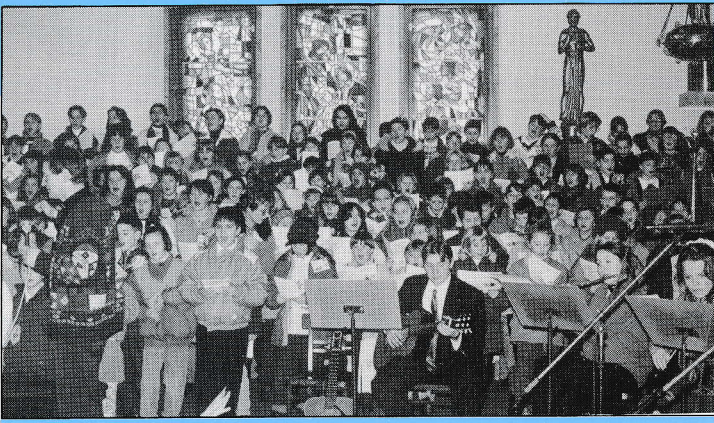
Takoj po mojem prihodu smo se lotili našega bivališča, da bi potem lahko začeli graditi šolska poslopja za strokovne šole, za kar nas je povabil škof in voditelj deželne vlade. V strokovnih šolah vidijo edino rešitev za pošolsko mladino, ki po končani srednji šoli ne najde zaposlitve, zato se kar množično izgublja v kriminalu in nemorali. Šolo bi radi videli odprto že za začetek šolskega leta v februarju 1996, kar pa bo zaradi dovoza gradbenega materiala nemogoče.

Podnebje je tu veliko hladnejše od tistega, ki sem ga bil vajen zadnjih 60 let, saj tu v avgustu temperatura pade tudi na samo +2 stopinji C. Tudi sedaj je podobno naši pomladi. Za nas je v redu, samo ljudje trpijo, ker nimajo tople obleke in še ta je večkrat mokra kot suha, tako ponoči kot podnevi. Za hrano jim tu gre veliko bolje kot

na Novi Britaniji: pridelujejo krompir, zelje, fižol, sladki krompir, paradižnik, kavo in še marsikaj. Vse sicer obdelujejo ročno.

Težave so s stanovanji. Pri gradnji zabijejo v zemljo kole drug ob drugem, kar jim služi za stene; ker koli niso obdelani, so vmes špranje, ki pomenijo prasto pot za veter in za dež. Za tla jim pa služi

S TABO, DON BOSKO...

Sv. Janez Bosko - oče, učitelj in prijatelj mladih! O kako zelo bi te danes potrebovali. Tvoj preventivni sistem vzgoje bi tudi danes lahko rešil veliko števil mladih, ki zaidejo. Tvoje srce bi tudi danes marsikateri mladih "ukradel"...

Te misli so me obsle, ko sem kot mati zrla na množico otroških src, ki so se v velikem številu (okrog 500) zbrali okrog oltarja Marije Pomočnice.

V nedeljo, 28. januarja, se je ob otrocih zbrala množica romarjev iz vse Slovenije. Kot v odgovor na papeževo novoletno poslanico "Dajmo otrokom prihodnost miru" so pri sveti maši prepevali združeni otroški pevski zbori dvaindvajsetih župnij ob spremljavi študentov glasbene akademije in dijakinj Gimnazije Želimlje, ki so z gestami in ritmiko spremljale zvoke melodij.

Že uvodna melodija je dala slutiti, kako velik dan nam je naredil Gospod. Melodija orgel se je prelila v melodijo otroških src - S tabo, don Bosko, pojemo zdaj -, ki je zvenela kot izraz velike hvaležnosti neutrudnemu vzgojitelju 19. stoletja.

Gospod inšpektor Stanislav Hočevnar je imenoval ta dan "dan Božjega nasmeha vsem nam". Martin Lisec je med nagovorom kot mlad misijonar stopil med množico mladih in jim povedal, da don Bosko živi, da je don Boskov duh upanje za prihodnost. Ob mladih, ki zvedavo gledajo v življenje, so tudi mladi z ugalslimi očmi.

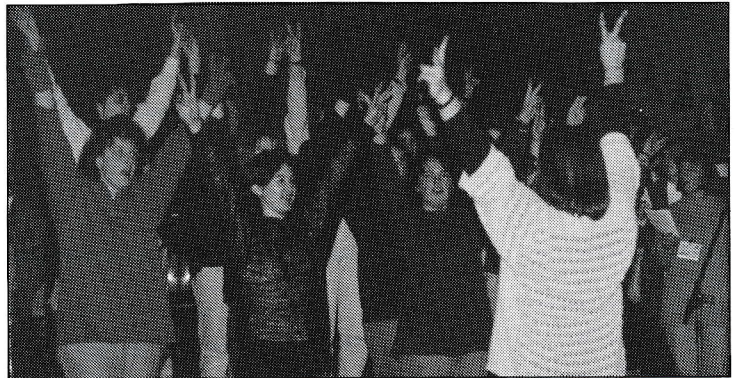
Danes se tudi odrasli čutimo odgovorne za mlade. Storiti moramo vse, da bomo tem otrokom povr-

nili smeh in radost v njihova srca.

Otroci so se posebej razveselili mavričnih zastavic s podobo sv. Janeza Boska. Ko so zastavice dvignili vsi sodelujoči otroci ter z njimi zaplapolali, je bilo videti, kot bi zanetili nov ogenj medsebojne ljubezni.

Kot velika srečna družina smo se razšli in z veseljem ponesli ta ogenj ljubezni po vsej Sloveniji domačim, prijateljem ter vsem tistim, ki so bolni, osamljeni in zapuščeni. Prek Vestnika pa pošiljamo plamen ljubezni tudi v tujino vsem, s katerimi smo na razne načine povezani.

Ljubica Košir

VZGAJATI KOT DON BOSKO

ALI S TEBOJ, DON BOSKO, ME JE VELIKO VEČ

Ob 100-letnici kongresa salezijanskih sotrudnikov v Bologni.

Nekoč je don Bosko dejal približno takole: Tam, kjer ne bomo zmogli salezijanci, tam bo uspelo vam laikom...

S tistim trenutkom problem vzgoje mladih ni postal le don Boskov problem, ampak tudi problem celotne družbe in Cerkve. Od takrat dalje se z mladimi še posebej ukvarjajo tudi salezijanski sotrudniki, ki se vprašujejo o mnogih življenjskih področjih mladih:

- *Kako navezati globoke odnose z mladimi?*

Poslušati mlade in se vanje vživljati. Ljubiti to, kar ljubijo mla-

di; tako bodo tudi oni ljubili to, kar ljubimo mi.

- *Kaj storiti, da te mladi vzljubijo kot vzgojitelja?*

Iti k mladim in ne vzgoje prepustiti le šolam in vzgojnim ustanovam. Vzgajati s svojim življenjem z ljubeznijo, kjerkoli že smo (biti "posodobljeni" zaradi mladih in vedno ponuditi mladim prave vrednote).

- *Kje mlade nagovarjati za dobro?*

Povsod, kjer se z njimi srečujemo. Še posebej v oratorijih.

- *In kako se s problemom svoje poklicanosti*

v salezijansko delo (kot salezijanski sotrudnik) srečujejo prijatelji z vseh koncev sveta, ki so pričevali na kongresu sotrudnikov v Bologni?

Prijateljica iz Dominikanske republike vodi Center za delo z mladimi z ulice. Pomaga jim, da postajajo bolj ljudje in otroci Boga.

Politik s Sicilije tudi s svojim poklicem skuša voditi politiko sv. Janeza Boska in organizira razne aktivnosti za mlade.

Učitelj iz Anglije poskuša povsem navadne stvari delati v salezijanskem duhu.

Prijateljica iz Španije poskuša mlade iz razpadlih družin vzgajati za ljubezen v družinah, ki jih bodo le-ti osnovali.

Zakonski par iz Italije poskuša živeti salezijanskega duha v osnovni celici družbe - družini.

Ravnatelj gimnazije v ZDA ima vrata svoje pisarne vedno odprta za mlade in na oknu mu vedno gori svečka. In trudi se, da bi mladi začutili, da so ljubljani.

In ti, dragi prijatelj? Kaj počneš v življenju ti? Ne reci mi, da med vsemi možnostmi, ki ti jih ponuja življenje, še nisi našel tiste, za katero bi si upal trditi: To sem pa resnično jaz! Če se to do sedaj še ni zgodilo, se vprašaj po svoji mladosti in velikodušnosti in odprtosti izzivom časa in... Ne boj se! Bodi to, kar si!

Živeti z entuziazmom...

Živeti evangeljsko radikalnost...

Živeti in delati navadne stvari na nenavaden način...

Živeti - kot don Bosko - s tveganjem...

Živeti na ulicah, med mladimi in jim prinašati Boga...

Sanjati - zaradi mladih...

Don Bosko namreč potrebuje mnogo rok in nog in...

da bo prek nas živ tudi danes!

In še nekaj, da ne bo pomote: kot v mnogih mladih je tudi v meni zelo živa zavest poklicanosti k delu za mlade. Vendar nikakor ne bi mogla reči, da sem sotrudnik...

Ne, nič se ne TRUDIM in nič me ne UTRUJA to moje delo z mladimi... Preprosto, daje mi nekaj

več... Daje mi, da živim... Daje mi, da sem... NEKAJ VEČ! Ker ljubim, ker delam... *Monika*

DON BOSKO ŽIVI

To so besede, ki označujejo vse naše praznovanje ob očetu, učitelju in prijatelju. Ob očetu, ki nas je kot družino zbral okrog oltarja Marije Pomočnice na Rakovniku, 28. januarja; ta družina je s pesmijo, ritmiko in molitvijo govorila: "Don Bosko živi!" Ob učitelju, ki nas uči, kako z veseljem in optimizmom do svetosti. Ob prijatelju, ki ponuja mladim toplo roko, ko je zunaj mraz.

Tudi v Želmljem je mraz, zato

smo še toliko bolj čutili to toplino, ki nam jo daje don Bosko po ljudeh, ki nam jo daje don Bosko po ljudeh, še posebej po svojih salezijancih. Ti namreč nadaljujejo njegovo poslanstvo, s katerim nam govorijo: radi vas imamo, ker ste mladi. Upajo tudi takrat, ko sadov dela še zdelač ni videti. To smo v dneh priprav na skupni praznik še posebej občutili. Vso devetdnevno v čast sv. Janezu Bosku smo čutili, da ima v svoji topli dlani odgovore na vse naše težave, ki nas težijo. *Polona*

SONČNA PESEM V ŠPANJI

Za novo leto je Sončna pesem (revija in istoimenska oddaja na radiu Ognjišče) organizirala izlet in romanje za mlade v Španijo. Bilo nas je za štiri avtobuse.

26. decembra 1995 smo oddrveli proti Turinu. Skupaj z mladimi animatorji ene izmed turinskih župnij smo si temeljito ogledali to "mesto svetnikov". Prenočili smo v Valdoccu, kjer je don Bosko začel oratorij.

V Barceloni smo se nastanili v salezijanskih domovih, ki jim pravijo kar mladinski hoteli. Dnevi so bili zaznamovani z ogledi čudovitega mesta. V nedeljo 31. decembra nas je pot vodila v nekoliko oddaljeni

benediktinski samostan Montserrat, ki je bolj v hribih.

Novoletno noč smo preživeli v salezijanskem mladinskem centru Marti Codolar na severu Barcelone. Okrog treh zjutraj po veselem plesanju je naš duhovni spremljevalec Viktor imel še sveto mašo, ki je bila tudi nepozabno doživetje.

V torek 2. januarja 1996 smo po dobrem tednu sonca spet zagazili v pol metra snega v Sloveniji.

Ta čas, ki smo ga preživeli skupaj, si bomo zapomnili tudi po naših požrtvovalnih vodičih: Bogdanu, Dominiku, Tinu, Urošuin duhovnem spremljevalcu Viktorju. *D. F.*

Smo petčlanska družina. Otroci: Toni, 13 let (6. razred), Andrej, 12 let (5. razred) in Janja, 6 let (mala šola). Starsa: Tone, 35 let, elektrotehnik, Neda, 35 let, predmetna učiteljica.

VSI SE VZGAJAMO

- *Najbrž nimate na voljo veliko prostega časa; kako preživljate prosti čas, praznike, trenutke, da ste lahko kot družina skupaj?*

Oba starša sva zaposlena. Tone dela v lastnem podjetju in je zaposlen ves dan, jaz pa učim v osnovni šoli in sem popoldne doma pri otrocih. Otroci niso nikoli prepuščeni sami sebi, saj v hiši živi še Tonetova mama, ki nam pomaga pri vzgoji in gospodinjstvu.

Starejša otroka imata tudi ob popoldnevih veliko obveznosti: vključena sta v skavtsko organizacijo, glasbeno šolo, obiskujeta verouk, likovni krožek in skupaj vsak večer ministrirata. Med tednom se vsa družina zbere le pri kosilu in ob večerih, zato so za nas še posebej dragocene nedelje in prazniki. Takrat imamo ves čas drug za drugega, za pogovor, razvedrilo, izlete v naravo ali k prijateljem in, kar je pomembno za versko vzgojo otrok, skupaj gremo k sveti maši.

- *Kako rešujete vzgojna vprašanja, se pojavljajo kake napetosti, kako vam pomagajo vzgojne izkušnje, ki jih imate?*

Oba želiva, da bi otroke vzgajala v verne, poštene, dobre ljudi, vedno pripravljene pomagati

drugim, pripravljene odpustiti krivice in tudi druge spodbujati k dobremu. Želiva si, da bi znali začitati stisko ljudi, da bi začutili, da ljudje potrebujejo njihovo pomoč, še preden jih zanjo prosijo.

Želiva, da bi znali spoštovati druge, čeprav so različni od njih, čeprav drugače mislijo in delajo. Svoje želje jim posredujeva tako, da jih imava rada, jim ljubezen tudi pokaževa, se z njimi pogovarjava, predvsem pa tako, da sva midva v odnosih do drugih poštena, da sva tudi midva pripravljena drugim pomagati in sva odgovorna do vseh in vsega. Navajava jih na delo in na odgovornost pri delu.

Velikokrat je fantoma težko iti iz toplega doma ministrirat na pogreb. Pa gresta, morata, ker sta obljubila. Lepše bi bilo sedeti pred televizorjem, pa morata k maši, morata pomiti posodo, morata se učiti, morata... Morajo vsi trije sprejeti življenje tako, kot je, z radostmi in žrtvami. Pri vzgoji je zelo pomembno to, da sva oba starša enotna. Imava postavljena določena pravila in zahteve, za katera otroci vedo, midva pa od njih ne odstopava.

- *Otroci med družino in šolo; kako to doživljate in rešujete pri vas?*

K vzgoji otrok prav gotovo veliko prispeva šola. Čeprav je otrok

osebnostno že oblikovan, še preden gre v šolo, imajo vrstniki nanj zelo velik vpliv. Otroci si v šoli poišče prijatelje, največkrat tiste, ki so njemu podobni po značaju, spozna pa tudi tiste, ki so drugačni, ki imajo druge vrednote kot oni ali jih sploh nimajo.

Življenje v skupini otroka nauči sprejemati drugačnost in ga prisili razmišljati o lastnem pogledu na svet, o moralnih vrednotah in o socialnih razmerah v družbi. O vsem tem se otrok lahko pogovori doma in tako lahko starši bolje spoznavajo svoje otroke, hkrati pa lahko vplivamo nanje s spodbudami k dobremu. Vendar, otrok bo staršem zaupal le, če bomo starši najprej zaupali otrokom.

- *Zelo prijetno sem presenečen, ko se srečujem z družinami, pa v njih najdem toliko veselja in zadovoljstva. Upam, da tudi pri vas ne manjka družinskih radosti, ki jih prinasajo otroci staršem in straši otrokom?*

Največja sreča v najinem življenju se je spolnila z rojstvom otrok. Vsak posebej je prinesel v našo družino delček Božje ljubezni. Ob rojstvu najinega tretjega otroka - deklince, ki je kmalu po rojstvu umrla, sva spoznala, da so otroci res Božji dar in da je najino starševstvo v tem, da jih po opravljeni nalogi "vrneva Bogu".

Vsak dan znova naju otroci osrečujejo z otroško preprostostjo in radovednostjo. Naš dom napolnjujejo z razigranim smehom. Vračajo naju v najino otroštvo in naju pomlajujejo. Lahko tudi rečeva: tudi otroci vzgajajo naju.

- *Veliko je bilo pri nas razprav o tem, kaj in kako s porodniškim dopustom. Gotovo gre za to, da otroku omogočimo navzočnost ljudi, ki ga res imajo radi in jih potrebuje, zlasti mater in očeta. Kako vi gledate na to?*

VEZILO 1996

*Daj mi duše
pomeni podaritev samega sebe,
ki naj nas poživilja v dejavnosti in potrpežljivosti.*

Vezilo pomeni osrednjo duhovno misel za vse člane salezijanske družine. Pomeni nekaj, kar nas zavezuje, in tudi nekaj, kar nas povezuje.

Vedno zajemamo iz duhovne zakladnice sv. Janeza Boska. On je naše skupno salezijansko duhovno in pedagoško napajališče. On je kot vaški vodnjak, kamor vsi hodijo zajemat.

Prav njegovo geslo "daj mi duše" pomeni jedro vse njegove duhovnosti. To je enako, kot če bi rekli don Bosko. Za kaj gre, je že pri prvem obisku, 29. oktobra 1854, dojel Dominik Savio, da namreč pri don Bosku ne gre za trgovanje z denarjem, marveč z dušami. In Dominik se takoj ponudi don Bosku, da bi bila njegova duša deležna tega trgovanja.

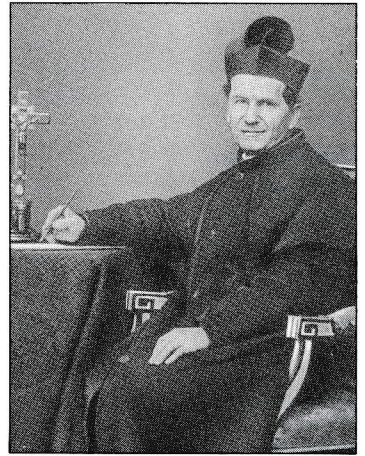
Napis je iz don Boskove sobe leta 1884 prešel tudi v salezijanski grb, ki nekako zaobsega program njegovega apostolskega delovanja. S tem tudi program vseh, ki se navdihujemo ob don Bosku. V vhodni veži v salezijanskem inšpektoratu najdemo salezijanski

grb; pomeni obvestilo vsakemu, ki vstopa v to hišo, v kakšen program vstopa. Kako lepo razpoznavno znamenje. Podobno kot je napis nad vhomom v svetišče Marije Pomočnice: O Marija, pomočnica bila si in boš nam ti! To je nekaj, kar bi lahko posnemale vse salezijanske ustanove.

Tudi pri izbiri gesla lahko zasledimo, da se je tega Janez Bosko navzel v materini šoli, ob tej plemeniti krščanski ženi, saj je prav od nje prejel temeljno naravnost na otroke, na ljudi, na vsakega človeka. Kako je ona dejavno žive-la krščansko ljubezen in k temu navajala svoje otroke. Izraža tudi neprečelnjivo vrednost človekove duše. Če se samo spomnimo, kako je mati Marjeta ob pohujšljivem starcu rekla otrokom, da bi jih skoraj rajši ubila z lastnimi rokami, kakor da bi postali slabi. In ob novi maši hoče, da je njen sin povsem navezan samo na duše, saj mu pravi, da ne bo prestopila praga njegove hiše, če bo zapadel v nesrečo in bo postal bogat.

Dobrine prav gotovo imajo

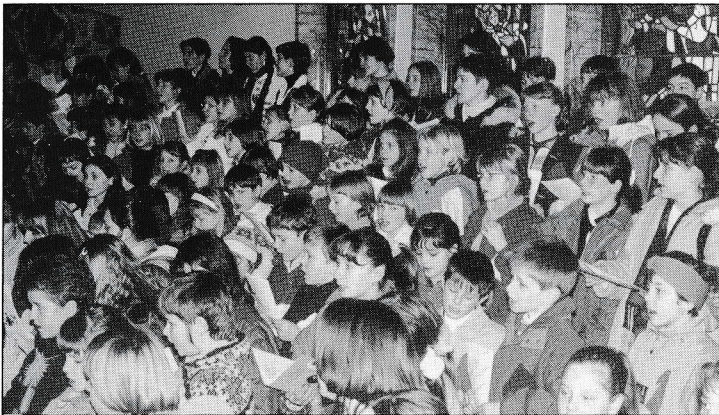
svoje vrednost in svoje mesto, ne smejo pa se polastiti mesta vrednot. Geslo nam je nenehen opomin, da stvari postavimo na pravo mesto: telesu, kar pripada telesu, in duši, kar pripada duši. Nikdar se ne smemo zasužnjiti telesu, da bi zanemarili duše. Kako zelo je don Bosko priporočal delo, zmrnost in zatajevanje. Da bi nas obvaroval pred udobnostjo življenja. V udobnosti ljudje tako hitro

pozabimo na druge, posebej na potrebne. Tam, kjer je udobje, se kaj hitro zgodi, da ni več prostora za mlade.

Salezijance in vse don Boskove prijatelje naj bi zanimalo predvsem duše, čeprav mladim omogočamo človeka vredno življenje na vseh ravneh. Vendar vedno znova tako kot Jezus bogatemu mladeniču predlagamo načine življenja, da najprej mislimo na bližnjega in ne na svoje udobje.

Tega programa nikakor ni mogoče uresničiti brez nesebičnega darovanja in brez velike potrpežljivosti. Če hočemo, lahko to don Boskovo geslo "daj mi duše" povemo tudi z besedami, s katerimi ga je izrazil don Bosko: "Bogu sem obljubil, da bom do zadnjega diha živel za svoje fante!" Za to gre, da bi vsem, ki se navdihujemo ob don Bosku, na prvem mestu bila skrb za mlade, za njihovo zemeljsko in večno srečo.

SKLAD GIMNAZIJE ŽELIMLJE

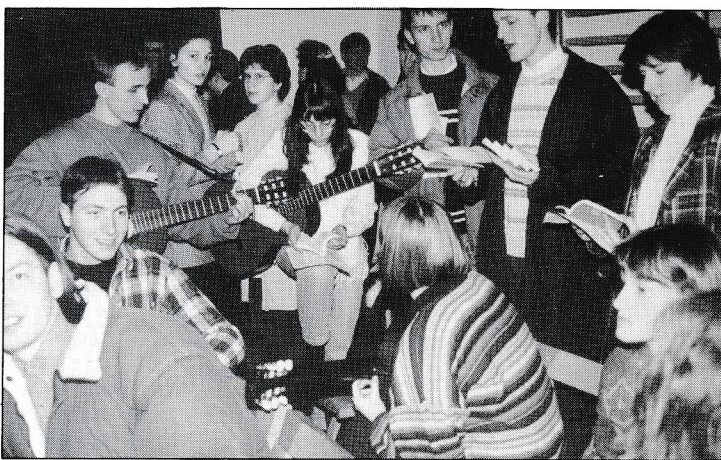
Šolsko leto se je že krepko prevesilo v drugo polovico. Čeprav se navadno oziramo naprej, je prav, da se vsaj kratko spomnimo tudi tega, kar se je dogajalo v zadnjih mesecih.

Adventni in božični čas sta najlepše obdobje šolskega leta. Tudi letos je bilo tako. Šolski program je sicer nezadržno tekel naprej, vendar se je ob tem dogajalo marsikaj, kar je popestrilo življenje na gimnaziji in v domu: zopet nas je obiskal Miklavž, skupno smo pripravljali adventne venčke, ponovno smo skušali doumeti skrivnost in sporočilo praznika Marije Brezmadežne, pripravili smo predpraznični božični večer in polni dobrih želja stopili v novo leto.

Mesec januar je bil obarvan z mislijo na don Boska. V domu smo tudi letos organizirali Don Boskov turnir. V raznih športnih panogah so tekmovali skoraj vsi dijaki in dijakinje doma. Gost praznika sv. Janeza Boska je bil koprski škof msgr. Metod Pirih.

Med popoldansko praznično akademijo je najuspešnejšim podelil nagrade in jim zaželel še veliko uspehov v življenju.

Ob tej priložnosti je Aleksander Leskovec, nekdanji dijak in lanski maturant naše gimnazije, predstavil svojo pesniško zbirko z naslovom Simfonija. Izdala jo je Gimnazija Želimlje v zbirki Mladostna snovanja.

Hkrati je izšel tudi drugi zvezek Letnega poročila Gimnazije Želimlje. Poročilo obsega šolski leti 1993/94 in 1994/95. V znamenje hvaležnosti za mnogovrstno podporo našemu delu ga bomo poslali tudi vsem dobrotnikom Sklada. Gotovo ga boste z zanimanjem vzeli v roke in ga predstavili tudi drugim ter jih tako seznanili z našim delom za mlade.

Mesec marec je za osmošolce čas razmišljanja in odločanja o prihodnjem šolanju. Kot na drugih slovenskih šolah bomo tudi na Gimnaziji Želimlje pripravili dva informativna dneva in sicer v petek 8. marca ob 9.00 in ob 15.00 ter v soboto 9. marca ob 9.00. Veseli bomo, če boste s tem seznanili vse tiste, ki morda še ne vedo za to možnost šolanja.

Ob vsem drugem delu nadaljujemo priprave na gradnjo novega dela doma in telovadnice. V ta namen smo v okviru Sklada izdali novo zgibanko, ki bo predstavila pomen, sedanje stanje in potrebe gimnazije in doma. Poslali jo bomo tudi vam, vi pa jo po svoji presoji lahko posredujete tudi drugim.

V želji, da bi Bog navdihoval naše in vaše odločitve in delo ter da bi skupaj naredili čimveč dobrega, vas lepo pozdravljamo.

Lojze Dobravec

V Sklad Gimnazije Želimlje ste do 20. 2. 1996 darovali:

Ambrožič A., Ambrožič M., Ameršek M., B.F. Bakan J., Baloh T., Božič A., Božič J., Božič Z., Bračko, Brodarič M., Burgar A., Cerar T., Čeferin M., Čibej I., Dejak M., Demšar F., Dernulc T., Dobršek I., Dolensek Vode J. (3x), Dragar A., Dramsko društvo Lilija, Drolc M., družina Adamič, družina Babnik, družina Breznik, družina Čampa, družina Fister, družina Kapus, družina Miklič, družina Orel, družina Stavanja, družina Šeme, družina Vode, Ferjančič F., Flegar M., Gabor A., Grašič N., Grdadolnik I., Grmšek A., Guma M., Hočevar S., Hren F., Hren P., Hribšek A., Hudina A., Idžanovič M., Ivanc I., Jančar I., Jankar M., Javoršek B., Jeglič M., Kahne V., Kamenšek I., Knez J., Kokalj F., Končan I., Kolenc M., Kosi M. (2x), Kostaneto M., Kostelec B. in M., Košak M., Kovšca T., Krajnik M. (2x), Kramar M., Krese M., Kristan K., Kugovnič R., Kurbas F., Legat A. (3x), Legat S., Likar A., Luin B., Mager A., Markič G., Marolt J., Marolt N., Mazij A. (2x), Meden M., Medvešek M., Merljak J., Mihelčič M., Mir M., Mohar J., Mrzel S. (2x), Murr T., N.N., N.N. po S. Hočevarju, Nartnik C., Novak I. in N., Novak J., Novak T., Obrhan H., Ogrin I., P.M. (2x), Paš M., Pavšek M., Pejha O., Perčič V., Pezdirc C., Pilinger M., Plahutnik P., Plemenitaš M., Podrgajs I., Pokorn J., Ponikvar L., Potočnik B. in A., Prosen J., Ravnikar A., Rejc V., Remec F., Rupnik S., Sal. skupnost Rakovnik, Serra klub Ljubljana, Skornšek M. (2x), Slapšak V., Strle M., Strniša V., Ščap G., Šetina M., Špan A., Špendal M., Špes I., Štebih A., Štern I., Štrus J., Štuhec F., Švigelj M., T.K., Terglav F., Tomažič M., Tominec V., Turk A. in F., Urleb T., Vadnal M., Vehovec P., Vergelj M. (2x), Vode M., Vollmaier P., Zalaznik V., Zorko I., Zupančič M., Žibert M., Žrnuc A., Žup. urad Lj.-stolnica in več neimenovanih dobrotnikov, molivcev za duhovne poklice oz. bralcev Salezijanskega vestnika.

Vsem darovalcem iskrena hvala in Bog vam povrni.

KAKO PRISPEVATI V SKLAD GIMNAZIJE ŽELIMLJE?

Svoje prispevke v Sklad lahko izročite osebno ali nakazete na naslov:

Salezijanski zavod
Želimlje 46
1292 Ig pri Ljubljani

Številka žiro računa:
50100-620-133

sklic na štev.:
05 1010115-1580175
Nova Ljubljanska banka d.d.

Pri nakazilih na žiro račun navedite oznako 'Gimnazija'.

VSI SE VZGAJAMO

◀ s strani 26

Triletni porodniški dopust bi bil otroku potreben in starejšim koristen. Vendar današnje socialne in politične razmere kažejo na to, da si vsaka ženska triletnega dopusta ne bi mogla privoščiti, marsikatera pa niti ne hotela imeti. Žal materinstvo v naši družbi pomeni premajhno vrednoto. Živeli smo v času, ko si je družba lastila pravico vzgajati otroke, starši pa niso bili pomembni. Živeli smo v času, ko so ženski vsilili mnenje, da bo enakopravna moškemu, če bo delala kot možki. Potreben bo čas, da bo ženska spoznala, da je njena veličina prav v tem, da je drugačna od moškega.

- *Vključeni ste v zakonsko skupino. Prav gotovo je to način, da je vaš zakon bolj kvaliteten, kot bi lahko sicer bil.*

Naša zakonska skupina, v katero sva vključena, deluje že osem let. V njej sodeluje sedem družin. Vsi smo se spoznali, še preden smo se združili v skupino. Srečanja imamo enkrat mesečno. Namen srečanja je duhovna poglobitev, molitev, pogovor in razvedrilo. Srečanja nas duhovno bogatijo in osrečujejo. V pogovorih odkrivamo, da imamo podobno mišljenje glede vere, sveta, šole, vzgoje, mladine in politike. Zavest, da nismo osamljeni, nam daje pogum, da vztrajamo na začitani poti.

Vsako leto preživimo teden skupnih počitnic na Uskovnici. To so čudoviti dnevi za starše, še posebno pa za otroke. Počutimo se kot velika srečna družina. Povezani med sabo in z Bogom v tišini gora, obkroženi z otroškim smehom in združeni v zahvalni molitvi, si nabere moči za nadaljnje delo.

- *V Cerknici deluje v sklopu zupnije tudi Salezijanski mladinski center. Najbrž pomeni dobro alternativo drugim ponudbam, ki jih imajo mladi?*

Današnja mladina ima veliko več prostega časa kot včasih, ne zna pa ga koristno porabiti. Zato je SMC s svojimi programom prav gotovo poziti-

va ponudba mladini in otrokom. Misliiva, da SMC ni alternativa drugim ponudbam, kajti druge jim lahko nudijo samo ples ali samo šport, SMC pa poleg tega ponuja še veliko več: mladino vzgaja, spodbuja k dobremu, k delu, medsebojni pomoči, pomoči potrebnim in bolnim. Organizirajo srečanja otrok - veselo dvorišče -, ostarelih in bolnih in staršev. S petjem in igranjem popestrijo nedeljsko mašo. Vsakemu, kdor le hoče, daje SMC kaj, da se lahko izkaže, da ga osreči. V SMC je vedno tudi duhovnik, pripravljen za pogovor. Tukaj mora vsakdo skrbeti za red, držati se mora določenih pravil in biti pripravljen vse deliti z drugimi.

- *Če bi imeli tečaj za fante in dekleta, ki se pripravljajo na zakon, katere vrvine bi jim priporočili kot bistvene za zakonsko življenje?*

Prvi pogoj, da si dva ustvarita družino, je ljubezen. Ljubezen je potrebno nenehno gojiti, kajti z leti lahko tudi ugasne. Vse več je razbitih družin in nesrečnih otrok.

Čeprav sva poročena že skoraj štirinajst let, nama je uspelo ljubezen ohraniti, celo poglobiti. Bistveni vrednoti zakona sta medsebojno spoštovanje in zaupanje. Sozakonca, ki se spoštujeta, ne bosta nikdar ranila osebnosti drugega, ne bosta poniževala drug drugega ne z besedami ne z dejanji in ne bosta nikdar smešila in razkazovala slabe lastnosti drugega, še posebno ne pred drugimi.

Pomembno je tudi to, da mož spoštuje ženo kot žensko in mater in žena spoštuje moža kot moškega in očeta - drugačna vsak v svojem bistvu, vendar skupaj popolna.

Velikega pomena, da zakonca ohranita ljubezen, je to, da znata drug drugega gledati s srcem in ne le z očmi. Pri tem veliko vlogo igra odpuščanje. Pripravljena morata biti drug z drugim deliti veselje in žalost, svoje skrbi, potrebe in želje pa zaupati drug drugemu.

Sozakonca morata biti pripravljena sprejemati tudi druge. Velikega pomena za zakon so prijatelji. Največji prijatelj pa je Bog. Zato povabimo tudi Boga v svoje domove. Z molitvijo in Božjim blagoslovom bodo naše družine srečnejše.

Spoštovani!

Zopet smo prestopili prag novega leta. Kaj nam bo prineslo, je še v Božjih rokah. Žuivimo v upanju, da ne bo kaj hujšega, a vse bomo morali sprejeti.

Ker prejemam od Vas Salezijanski vestnik, se počutim dolžna, da se Vam oddolžim z majhnim darom, ker je njegova vsebina res dobro napisana; opisuje veliko zanimivih stvari. Želim Vam veliko uspeha pri Vašem tako lepem delu za mladino, ki je tako potrebna v teh težkih časih lepih zgledov, besed in molitve.

Hvala za novoletno voščilo v Vestniku. Tudi jaz Vam želim Marijinega varstva in Božje pomoči.

Za vse Vam hvaležna in lep pozdrav.
Marija Sadar

Spoštovani!

Vsi molivci se tako razveselijo, ko jim prinesemo Salezijanski vestnik.

Zopet ste nas presenetili s tako lepo spremembo (oblikovanje, rubrike, obogatitev vsebine itd.) SV za leto 1996. Dobri Bog naj blagoslovi Vaše prizadevanje in trud! Mi Vam iskreno čestitamo. Vsi velprijatelji v nebesih: Marija Pomočnica, sv. Janez Bosko, sv. Dominik Savio, škof Slomšek naj sodelujejo s svojo priprošnjo.

Bog z Vami!
Prisrčne pozdrave.
Marica Kramberger

Spoštovani gospod!

Iz srca se Vam zahvaljujem za Salezijanski vestnik, ki ga pošiljate na ime mojega sina Zorana. Vedno težko pričakujemo Vestnik in ga z veseljem prebiramo. Tako vidimo, da je še veliko tudi dobrih ljudi med nami, kar se v usakodnevnih poročilih ne vidi.

Bog Vam pomagaj tudi še naprej, da bi mogli še veliko dobrega napraviti, zlasti za mlade. Bog nam daj še veliko duhovnih poklicev, za kar usak dan molimo.

Hvaležno Vas pozdravljam.
Zorka Zarnik

Spoštovani g. urednik!

Za Salezijanski vestnik se Vam ponovno zahvaljujem. Le tako naprej! Želim Vam, da bi se čimveč mladine vključilo v Vaše dvorane. Saj je bil don Bosko neprekosljiv vzgojitelj in častilec Marije Pomočnice.

Pozdrav in srečno 1996.
Marija Gorše

Spoštovani gospod!

Hitro je minilo leto. Zopet se oglašam z nekaj vrsticami, v katerih Vas in uso salezijansko družino prav lepo pozdravljam.

Vsem, ki delate in se trudite pri Katehetskem centru, da vse tako zbrano napišete, da ga je usak vesel, ki ga dobiva, hvala. Za Vaš trud se Vam prav lepo zahvaljujem, za to, da nam ga skrbno pošiljate.

Oprostite mi, da Vam samo enkrat na leto pošljem svoj skromni prispevek, da si usak nekoliko povrnete stroške Vestnika, in za mašno zvezo: usega Vam ne morem poplačati. Dobri Bog naj Vam poplača z večnimi darovi. Jaz pa se usak dan spominim pri molitvi z lepimi prošnjami, da bi Vas še v novem letu 1996 pri vsem delu varovala Marija Pomočnica. Želim Vam zdravja in Božjega blagoslova.

Vas še enkrat lepo pozdravlja
hvaležna
Angela Perc

Spoštovani!

Pošiljam Vam izpolnjeno prijavnico za SMZDP in se Vam hkrati zahvaljujem za Salezijanski vestnik, ki ga že nekaj časa z veseljem prebiram. V zadnji številki (o.p. 6/95) sem bila posebej pozorna na prispevka "Veselje in optimizem - Koprivnik 1995" ter "Vilanova - Don Boskov oratorij". Zakaj?

Menim, da so to naduse dobre in potrebne stvari in si Vas dovolim uprašati, ali bi jih bilo mogoče organizirati še več. V mestih je v počitnicah veliko otrok, ki nimajo kam iti, pa zelo potrebujejo, da bi doživeli kaj tako lepega. Na

podeželju je v vodorčnih krajih veliko praznega prostora, ki čaka, da kdo vanj prinese življenje.

Posebno za osnovnošolce je bilo doslej premalo tourstnih počitniških ponudb.

Vesnilo bi me, če bi se lahko o tem uprašanje s kom osebno pogovorila.

Prisrčen pozdrav in hvala za vse.
Marija Krejan

SPREMENJENE POŠTNE ŠTEVILKE

S 1. marcem 1996 je začela veljati v Republiki Sloveniji 4-mestna poštna številka namesto dosedanje 5-mestne. Ta sprememba pomeni ukinitve vodilne številke -6 - v dosedanji poštni številki.

Primeri:

- sedanja poštna številka:
61000 Ljubljana,
62250 Ptuj
- nova poštna številka:
1000 Ljubljana,
2250 Ptuj

Uporabniki poštne predalov v mestih z več poštami imamo novo, enotno poštno številko; tako:

Maribor 2001,
Ljubljana 1001.

Prosimo vas, bodite pozorni in odslej naprej vse pošiljke na Salezijanski vestnik izključno naslavlajte tako, kot je to zapisano spodaj:

Salezijanski vestnik
p. p. 2404
1001 LJUBLJANA

V naslov ne pišite ničesar drugega. Če želite poslati name, potem namesto Salezijanski vestnik pač napišite Tone Ciglar, in vse drugo kot zgoraj. Kot sem omenil na začetku, vas vse prav lepo prosim, da nam sporočite morebitno spremembo naslova, posebej, če ste v naselju poimenovali ulice.

Uredništvo

SALEZIJANSKI KOLEDAR

Marec

- 12. bl. Alojzij Orione
- 24. spominski dan Marije Pomočnice
- 31. zadnja nedelja, na Rakovniku ob 14.30

April

- 24. spominski dan Marije Pomočnice
- 28. zadnja nedelja, na Rakovniku ob 14.30

POSTNA AKCIJA

Dobra volja brez alkohola

- Informacije in prijave:
Rafo Pinosa,
8290 Sevnica,
tel.: 0608/81-682

Vesela Aledija

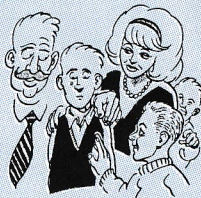
V postnem času smo se trudili z molitvijo, postom in dobrimi deli, da bi zvesto stopali za Kristusom, ki se je podal na križevo pot odrešenja.

Zato je čas Kristusovega zmagoslavja tudi naše veselje. Torej radostno praznujmo veliko noč in bodimo srečni, da smo kristjani!

Uredništvo

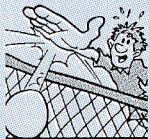
SREČANJE DRUŽIN V ŽELIMLJEM

- prvo srečanje: 5. maj 1996
 - drugo srečanje: 9. junij 1996
- Informacije in prijave:
Lojze Dobravec
Želimlje 46
1292 IG, tel.: 061/662-426
- 16. junij 1996: srečanje za starše mladih, ki se udeležujejo najrazličnejših salezijanskih programov.
- Informacije:
Martin Lisec
p. p. 2404
1001 LJUBLJANA, tel.: 061/127-30-39

ŠPORTNI TURNIR

- Pomladanski turnir: 3. maj 1996
- Informacije in prijave:
Metod Ogorevc
p. p. 2404
1001 LJUBLJANA, tel.: 061/127-14-59

STREETBALL

- Revija Ministrant bo za ministrante pripravila turnir v streetballu (ulična košarka).
- Turnir bo 20. aprila 1996 na Rakovniku.
- Informacije in prijave:
Janez Potočnik
p. p. 2404
1001 LJUBLJANA, tel.: 061/127-30-28

Oratorij '96: SONCE ZA VSE

11. maj 1996: priprava z animatorji - Želimlje.
- Informacije:
Janez Potočnik
p. p. 2404
1001 LJUBLJANA, tel.: 061/127-30-39

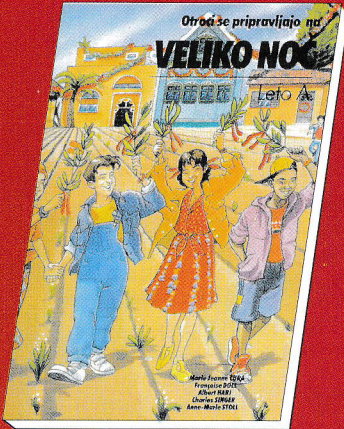

POSTNE DUHOVNE VAJE

- 1. postna nedelja 23. - 25. februar: Stična
- 2. postna nedelja 2. - 4. marec: Bled
- 3. postna nedelja 8. - 10. marec: Mirenski Grad
- 4. postna nedelja 16. - 18. marec: Želimlje
- 5. postna nedelja 23. - 25. marec: Pohorje (vikend za animatorje postnih duhovnih vaj)

- Informacije in prijave:
Jože Vidič,
1380 Cerknica, tel.: 061/791-174

KNJIGE

OTROCI SE PRIPRAVLJAJO NA VELIKO NOČ

Leto C

Pojdimo skupaj na pot
skozi štiridesetdnevni
postni čas.

Včasih je ta pot težavna.
Če zaupamo Jezusu, lahko
premagamo vse ovire.

Knjižica nam bo
opora pri:

- molitvi
- igri
- razmišljanju ob
evangeljskih odlomkih
- izdelavi postnega
koledarja

KASETE

TUDI JAZ MORAM BITI ZRAVEN

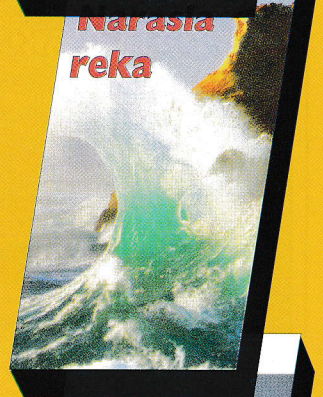
Animirani film,
ki otrokom pomaga
bolje razumeti mašno slavje.
Gremo v cerkev,
tam so že prijatelji, ljudje,
ki jih že poznamo,
pa tudi nepoznani.
Obhajamo praznik evharistije,
sveto mašo.

NARASLA REKA

Mladinsko prostovoljstvo

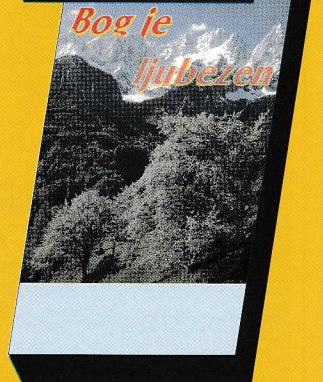
Kje se danes izčrpavajo
mladostnikove energije?
Je lahko prostovoljstvo
smiselna ponudba?
Je smiselno osredotočiti
svoje energije tja,
kjer je še vedno veliko
nepravilnosti in izkoriščanja?

BOG JE LJUBEZEN

Meditacija o zakramentih

Zakramenti so znamenja
božje bližine
na križiščih življenja.
Vsi želijo poudariti isto;
Bog nas sprejema
in bolj
ko se z njim povežemo,
več nam podarja:
življenje
brez strahu, brez obupa
in brez mučne osamljenosti.

za vsakogar kaj lepega

p.p. 2404, 1001 Ljubljana, tel.: 061/127-30-86